

Liceul
Energetic
Constanta

IMAGYKON

REVISTA CLASELOR DE PRODUCTIE MEDIA

NR.3/2025

IMAGYKON

LICEUL ENERGETIC CONSTANȚA - CLASELE DE PRODUCȚIE MEDIA X-M ; XI-M ; XII-A

CUPRINS:

- **Editorial: Procrastinarea** de Adelina Valentina Bombea
- **C și C++; Bazele Infrastructurii Digitale Moderne** de Vlad Moldoveanu
- **SMART-LAB Inovație și tehnologie la îndemâna elevilor** de Carolina Andreea Savin
- **Cum este filmată o cursă de Formula 1** de Andrei Guță
- **Cunoașterea** de Alexandra Dan
- **Pasiunea sufletului meu** de Alexandra Dan
- **Recenzie de Carte "Străinul", de Albert Camus** de Vlad Moldoveanu
- **Karate și Taekwondo Artele Marțiale în Era Media** de Maria Luisa Heredia Badea
- **A FOTOGRAFIA ÎNSEAMNĂ A DESENA CU LUMINĂ:** Maria Luisa Heredia Badea, Anamaria Gabriela Trofin
- **Gânduri despre inteligența artificială** de Alexandra Dan
- **Muzica popularizată prin desene animate** de Damian Roșu
- **Trecând de oastea norilor** de Mihaela Octavia Munteanu
- **POEZIE:** Mihaela Octavia Munteanu, Adriana Maria Ionescu
- **Cartea sau filmul? Cum ne păcălim pe noi înșine** de Iasmina Adriana Rotariu
- **Chipurile colegilor mei surprinse în lumină** de Alesia Ștefania Vârlan
- **GRAFICĂ:** Anamaria Gabriela Trofin
- **Vlad Eftenie fotograful care vede povești** de George Naum
- **Recenzie de carte "OMUL DE CASTANE"** de Adelina Valentina Bombea
- **Visul Oricărui "RIDER"** de Mihai Berdila
- **Locul în care am început să cresc** de Fernando Ștefan Nichita
- **Arta dansului** de Ana Loredana Dicu
- **O zi de practică și învățare în afara școlii** de Rareș Ergean Denis Reșid
- **A FOTOGRAFIA ÎNSEAMNĂ A DESENA CU LUMINĂ:** Maria Luisa Heredia Badea

Redactori:

Adelina Valentina Bombea
Alexandra Dan
Alesia Ștefania Vârlan
Carolina Andreea Savin
Vlad Moldoveanu
Iasmina Adriana Rotariu
Maria Luisa Heredia Badea
Rareș Ergean Denis Reșid
Ana Loredana Dicu
George Naum
Damian Roșu
Mihai Berdila
Andrei Guță
Fernando Ștefan Nichita

Director Liceu Energetic: Ing. Claudia Nițu
Prof. Coordonator: Iuliana Gheorghe
Redactor Șef: Adelina Valentina Bombea
Redactor Șef Adj: Alexandra Dan
Redactor Șef Adj: Rareș Ergean Denis Reșid

Coperata I-IV - Graphic Design - Anamaria Gabriela Trofin
Corectură: Prof. Magda Manțu

Adresa redacției:
Liceul Energetic Constanța
B-dul Mamaia, nr. 284, cod poștal 900552, Constanța, România
E-MAIL: secretariat@ctenergetic.ro
TELEFON: +40 341 405 808

Foto: Redacție

EDITORIAL

Adelina Valentina Bombea
clasa a XII-a A

Procrastinarea

PROCRASTINARE: lipsa de motivație, nesiguranță, temeri și provocările adolescenței

Cu siguranță, mulți dintre noi ne-am confruntat cu această stare lipsită de energie, în care nu ne simțim în stare să începem nimic sau lăsăm lucruri neterminate. Important, atunci când ne lovim de această situație, este să ne găsim un „colac de salvare”: o pasiune, un obicei care să ne scoată din această stare de repaus continuu. Dar, totuși, ce facem dacă nu putem găsi așa ceva?

Definită de specialiști, procrastinarea se referă la amânarea începerii unei sarcini sau activități până când termenul-limită se apropie foarte mult sau este chiar depășit, ceea ce duce la consecințe negative.

Conform studiilor, procrastinarea este întâlnită frecvent la tineri, mai ales la studenți, care tind adesea să supraestimeze timpul rămas pentru îndeplinirea unor sarcini, să supraestimeze motivația proprie, să subestimeze timpul necesar finalizării unei activități sau să presupună în mod eronat că trebuie neapărat să se afle într-un cadru potrivit pentru a lucra la un proiect.

Alte cauze pot fi lipsa autodisciplinei, lipsa unui scop, lipsa interesului sau a dispoziției, obiceiul nesănătos de a aștepta până în ultimul moment, convingerea că munca este mai productivă sub presiune, precum și lipsa motivației de a începe.

„Cele mai importante două zile din viața ta sunt ziua în care te-ai născut și ziua în care ai aflat de ce.”

—Mark Twain

„Eșecul nu este căderea, ci actul de a nu te ridica.”

—Mary Pickford

Frica de eșec

De multe ori, nu începem un anumit lucru deoarece suntem convinși că nu va ieși pe măsura așteptărilor. Fără să realizăm, acesta devine un factor important al procrastinării. Fiind prea copleșiți de frica de eșec, renunțăm ușor la obiective care pot fi mărețe, dar care necesită multă muncă și determinare.

Cu toate că poți avea visuri mari, acestea pot fi ucise de temerile pe care le hrănim cu propriile gânduri, când, de fapt, singurul lucru necesar este stabilirea unui scop, a unei „ținte”.

Lipsa de interes și planificare

Dacă nu ne găsim interesul într-un domeniu, nu este cazul să ne panicăm. Însă nu este sănătos să ne vedem zilnic obosiți, plictisiți și dezorientați. Orice pasiune sau obicei care ne aduce plăcere trebuie valorificat pentru dezvoltarea emoțională și profesională.

Încercarea unui lucru nou este încurajată, mai ales la vârsta la care absorbim informații din toate părțile.

Așteptarea momentului „potrivit”

Este firesc să avem nevoie de pauze, însă amânarea exagerată nu este în avantajul nostru. Ne pierdem elanul și timp prețios în care am fi putut face ceva benefic.

Luarea în seamă a părerilor negative

Nu putem controla ce spun alții despre noi, dar avem control asupra propriei persoane. Ne cunoaștem limitele, calitățile, dezavantajele, plusurile și minusurile. Critica poate fi constructivă, dar nu atunci când ne uităm scopul doar pentru a mulțumi pe alții.

Distragerile

Aceasta este una dintre cele mai serioase probleme ale generației actuale. Timpul excesiv petrecut pe telefon sau pe rețelele sociale ne poate încetini evoluția și ne poate îndepărta de obiectivele personale.

Tehnologia oferă oportunități, dar nu trebuie să devină prioritatea absolută. Rețelele de socializare promovează uneori standarde nerealiste și idei care pot influența negativ gândirea.

Dependența de un obiect, un obicei sau o persoană ne poate face vulnerabili. Pentru mintea tânără este greu să recunoască o problemă, însă dependențele sunt deosebit de dificile în adolescență.

Aceste momente fac parte din procesul de maturizare și pot fi depășite. Schimbarea începe din interior. Prin gândirea și mentalitatea noastră putem transforma multe aspecte ale vieții. Putem cere ajutor, ne putem descoperi prin pasiuni noi, dar totul cere ambiție și determinare.

„Nu sunt mai inteligent decât alții. Doar că rămân mai mult timp cu o problemă.”

—Albert Einstein

C și C++; Bazele Infrastructurii Digitale Moderne

de Vlad Moldoveanu, clasa a XII-a A

Într-o lume dominată de tehnologie, puține lucruri au avut un impact atât de profund asupra modului în care trăim și lucrăm precum limbajele de programare C și C++. De la telefoanele pe care le folosim zilnic, până la sisteme neurale complexe și dispozitive medicale, C și C++ sunt coloanele invizibile ale infrastructurii digitale. Dar cum au ajuns aceste limbaje să fie atât de importante și cum continuă să fie relevante într-o eră a inovației tehnologice rapide 50 de ani după invenția lor?

O istorie, pe scurt

Limbajul C a apărut în 1973 la Bell Labs, creat de Dennis Ritchie. Conceput inițial pentru a scrie sistemul de operare UNIX. Într-o perioadă în care software-ul era legat de hardware-ul specific pe care rula, C a introdus portabilitatea. Codul scris în C putea fi folosit pentru mai multe tipuri de mașini fără modificări majore, o idee revoluționară la acea vreme. În anii '80, programatorul Bjarne Stroustrup a adus o schimbare semnificativă, dezvoltând C++. Luând puterea și adaptabilitatea limbajului C, integrându-i caracteristici de programare orientată pe obiecte (OOP). Această abordare a deschis noi posibilități pentru crearea de software complex, structurat, mai ușor de întreținut și refolosit.

Bjarne Stroustrup în biroul său, circa. 2000

```
6 cout<<"introduceți un număr(1-7)pentru ziua săptămânii: ";
7 cin>>zi;
8 switch (zi) {
9     case 1: cout << "Luni" << endl; break;
10    case 2: cout << "Marti" << endl; break;
11    case 3: cout << "Miercuri" << endl; break;
12    case 4: cout << "Joi" << endl; break;
13    case 5: cout << "Vineri" << endl; break;
14    case 6: cout << "Sâmbătă" << endl; break;
```

Exemplu de cod C++, folosind biblioteca i/o stream, folosind o structură repetitivă switch pentru a printa zilele săptămânii bazat pe input

Bazele bazelor, Compilare & Logică

La bază, C++ se remarcă printr-o structură logică clară și o sintaxă care permite programatorilor să controleze detaliile implementării. După ce codul sursă este scris, procesul de compilare transformă acest cod într-un format executabil. Aceasta implică preprocesarea directivelor (#include, #define), transformarea în cod mașină și unirea tuturor componentelor într-un singur fișier executabil. În ceea ce privește controlul execuției, C++ pune la dispoziție structuri repetitive precum "for", "while" și "do-while", care permit rularea repetată a anumitor blocuri de cod până când sunt îndeplinite anumite condiții. Aceste structuri, combinate cu instrucțiuni de decizie precum if sau switch, oferă o flexibilitate enormă în construirea de algoritmi complexi și eficienți. Acestea sunt elementele de bază pe care orice programator trebuie să le stăpânească pentru a folosi puterea completă a limbajului.

O moștenire continuă

Deși în ultimii 50 de ani, mai multe corporații precum Microsoft și Google au încercat să detroneze C-ul și C++-ul pentru a-și instaura propriile limbaje de programare, contribuțiile comunității C++ și simplitatea sa sintactică au menținut C++ la standardele sectorului IT modern. Cea mai recentă versiune C++ este C++23, lansată pe 19 octombrie 2024. C și C++ nu sunt doar limbaje de programare; ele sunt fundamentul pe care s-a construit tehnologia modernă. De la primul sistem de operare UNIX la roboții care explorează spațiul, aceste limbaje și-au dovedit constant valoarea. Chiar și în era inteligenței artificiale și a tehnologiilor emergente, ele rămân un simbol al puterii și eficienței ingineriei software.

Familia C, limbajele moderne inspirate de C/C++

Influența C și C++ se extinde dincolo de propriile lor granițe, modelând evoluția multor alte limbaje de programare. De exemplu, Java a fost puternic influențat de C++, păstrând o sintaxă similară, dar simplificând gestionarea memoriei și punând accent pe portabilitate și securitate. C#, dezvoltat de Microsoft, combină eleganța și structura OOP a lui C++ cu idei din Java, fiind frecvent folosit pentru aplicații cu framework-ul .NET.

Objective-C, un alt descendent direct al limbajului C, a dominat ani buni dezvoltarea aplicațiilor Apple, aducând în prim-plan programarea orientată pe obiecte înainte de apariția limbajului Swift. Limbaje mai recente, cum ar fi Rust și Go, deși nu sunt direct derivate din C, păstrează influența sa puternică prin sintaxă și prin accentul pus pe eficiență și control. Astfel, moștenirea C/C++ continuă să inspire generații de dezvoltatori și să modeleze peisajul tehnologic actual.

C și C++ domină încă o varietate de domenii esențiale

Sistemele de operare Windows, macOS, Linux și Android sunt scrise folosind C sau C++. Aceste limbaje oferă acces direct la infrastructura calculatorului și permit o utilizare eficientă a resurselor.

Dispozitive embedded: De la telefoanele smart la termostate sau ceasuri inteligente, majoritatea dispozitivelor integrate rulează software scris în C sau C++.

Jocuri video: C++ este regele industriei gaming. De ce? C++ oferă viteza și flexibilitatea necesare pentru a crea lumi virtuale imersive. Motoarele grafice precum Unreal Engine sunt construite în C++.

Aplicații critice: În domenii precum finanțele, medicina sau cercetarea științifică, C și C++ sunt preferate pentru calculele lor rapide și eficiente. De exemplu, simulările fizice sau sistemele financiare care procesează milioane de tranzacții pe secundă se bazează pe aceste limbaje.

De ce C/C++?

Deși toate limbajele au zonele lor de specializare, cred că este important pentru oricine dorește să-și stabilească o carieră în informatică să învețe întâi bazele C++-ului. C++ oferă o înțelegere solidă a conceptelor fundamentale ale programării, cum ar fi variabilele, structurile de control și algoritmii. În plus, fiind un limbaj de nivel intermediar, permite atât programarea de nivel jos, apropiată de hardware, cât și dezvoltarea de aplicații complexe. De asemenea, învățarea C++ dezvoltă o gândire logică riguroasă și oferă o bază puternică pentru a înțelege alte limbaje mai ușor.

```
42 bool isArmstrong(int x, int amountOfDigits) {
43     x=abs(x);
44     int sum = 0, original = x, temp = x;
45
46     while(temp!=0) {
47         int digit = temp%10;
48         sum+=pow(digit, amountOfDigits);
49         temp/=10;
50     }
51
52     if (sum==original) return true;
53     else return false;
54 }
55 }
```

Exemplu de cod C/C++, folosind biblioteca "cmath". Algoritmul calculează dacă numărul dat este un număr Armstrong

O moștenire continuă

Deși în ultimii 50 de ani, mai multe corporații precum Microsoft și Google au încercat să detroneze C-ul și C++-ul pentru a-și instaura propriile limbaje de programare, contribuțiile comunității C++ și simplitatea sa sintactică au menținut C++ la standardele sectorului IT modern. Cea mai recentă versiune C++ este C++23, lansată pe 19 octombrie 2024.

C și C++ nu sunt doar limbaje de programare; ele sunt fundamentul pe care s-a construit tehnologia modernă. De la primul sistem de operare UNIX la roboții care explorează spațiul, aceste limbaje și-au dovedit constant valoarea. Chiar și în era inteligenței artificiale și a tehnologiilor emergente, ele rămân un simbol al puterii și eficienței ingineriei software.

SMART-LAB

Inovație și tehnologie la îndemâna elevilor

de Carolina Andreea Savin, clasa a XI-a A1

S-a dat startul unei noi călătorii în lumea tehnologiei pentru elevii din Liceul Energetic Constanța. Am beneficiat, datorită Planului Național de Redresare și Reziliență, de implementarea proiectului "Dotarea cu Laboratoare Inteligente".

În ce constă acest lucru?

Ei bine, asigurarea echipamentelor și a resurselor tehnologice digitale pentru liceul nostru. Echipamentele pe care le regăsim în SMART-LAB sunt:

1) Tabla inteligentă care facilitează interacțiunea dinamică cu conținutul educațional, permițând elevilor și profesorilor să colaboreze, să scrie și să acceseze informații digitale în timp real.

2) Ochelarii de realitate virtuală care oferă o experiență imersivă, permițând elevilor să exploreze medii 3D și să participe la simulări educaționale interactive, stimulând învățarea prin experimentare directă.

3) Tehnologia de tăiere cu laser (LASER-CUT), permite realizarea unor prototipuri precise și detaliate, utilizând diverse materiale, și este ideală pentru proiectele de design și inginerie.

4) Brațul robotic automatizat reprezintă o unealtă versatilă pentru studierea principiilor roboticii și programării, permițând elevilor să dezvolte și să testeze mișcări precise prin coduri specifice.

5) Imprimanta 3D transformă ideile digitale în obiecte fizice, permițând elevilor să creeze modele complexe pentru prototipuri, cercetări științifice sau proiecte de artizanat.

6) Creionul 3D, care permite crearea de obiecte tridimensionale prin extrudarea unui material termoplastic, fiind ideal pentru prototipuri rapide și modele personalizate.

7) Scannerul 3D, ce captează detaliile obiectelor fizice și le transformă în modele digitale precise, utilizate pentru design, analiză și prototipuri 3D.

8) ECHIPAMENTE FESTO

Cum contribuie la învățare?

Smart-Lab nu doar îmbunătățește experiența educativă, dar permite și experimentarea în moduri care nu ar fi posibile în laboratoarele tradiționale. Aceste tehnologii permit elevilor să dezvolte proiecte practice, să participe la concursuri de știință, să colaboreze între ei și chiar să-și testeze ideile într-un mediu controlat.

SMART-LAB devine un loc în care imaginația și tehnologia se întâlnesc, oferind elevilor oportunitatea de a-și dezvolta abilități esențiale pentru carierele din domeniul tehnic. Vă încurajăm să explorați SMART-LAB să participați activ la activitățile oferite și să învățați prin practică, pentru a deveni lideri în domeniul inovației și tehnologiei!

Cum este filmată o cursă de Formula 1

de Andrei Guță, clasa a XI-a M

Probabil că v-ați pus această întrebare sau sunteți curioși și vă doriți să aflați asta, sau niciuna dintre aceste variante, dar dacă sunteți plictisiți, curioși sau vreți să ocupați timpul, eu zic că merită să citiți acest articol. Eu sunt Andrei și să începem.

Eu sunt un fan al Formulei 1 și ador să simt adrenalina cursei în timp ce urmăresc competițiile din fața televizorului. Cu toate acestea, după ce am intrat la Liceul Energetic Constanța la Producție Media, am început să mă interesez și am învățat lucruri noi. Am ajuns să înțeleg mai multe despre cum se filmează o cursă de Formula 1 și ce tehnologie uimitoare este folosită pentru a capta fiecare moment al acțiunii. Dacă înainte mă concentram doar pe viteză, curbe și modul de executare a manevrelor riscante de către piloți, acum a început să mă intereseze modul în care echipele de filmare surprind fiecare detaliu al cursei din unghiuri interesante, care îmi pun semne de întrebare în ceea ce privește modul în care au fost captate, oferindu-le fanilor o experiență captivantă.

Am aflat că, în timpul unei curse de Formula 1, sunt folosite numeroase camere video și echipamente tehnologice cu ajutorul cărora cameramanii reușesc să redă acțiunea în detaliu. De exemplu, într-o cursă de Formula 1 obișnuită, sunt folosite aproximativ 30-40 de camere care surprind toată dinamica competiției. Aceste camere sunt amplasate strategic, astfel încât fiecare secundă a cursei este captată din unghiuri diferite. Iată cum și în ce fel sunt folosite aceste camere:

Camerele folosite în Formula 1

1. Camerele montate pe mașini

Aceste camere sunt amplasate pe mașinile de Formula 1 și sunt esențiale pentru a reda acțiunea din perspectiva pilotului. Camerele onboard sunt fixate pe casca pilotului sau pe diverse părți ale vehiculului, cum ar fi aripa din față sau aripa din spate. Aceste camere pot surprinde fiecare detaliu al manevrelor din viraje, depășirilor periculoase și al accelerărilor rapide. Camerele de pe casca pilotului sunt deosebit de interesante, oferind spectatorilor o vedere din perspectiva pilotului, reușind astfel să observe trăirile piloților.

2. Camerele de pe traseu:

Camerele fixe sunt amplasate pe diferite secțiuni ale circuitului, iar scopul lor este de a surprinde momentele-cheie ale cursei, cum ar fi depășirile și ieșirile din viraje. Aceste camere sunt poziționate în colțuri strategice și sunt controlate de cameramanii de pe teren. De asemenea, unele camere sunt montate pe stâlpi sau platforme mobile, pentru a obține perspective neobișnuite și pentru a filma unghiuri care ar fi imposibile cu camere fixe.

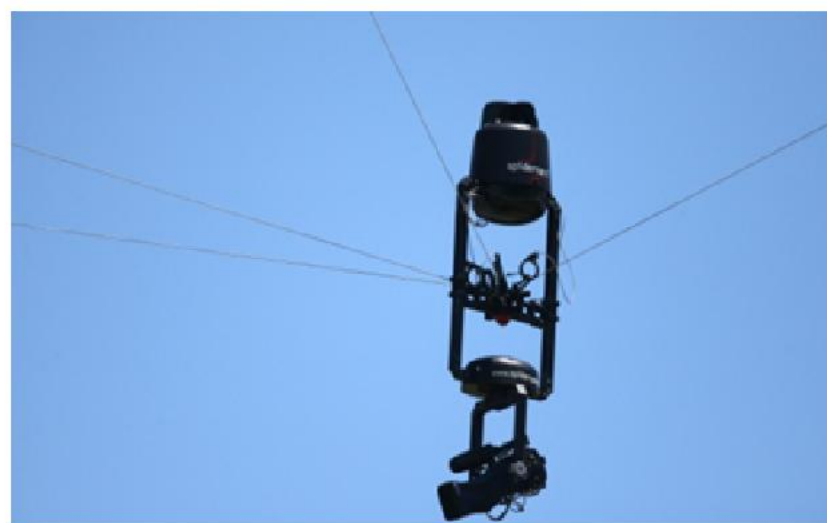

4. Spidercam:

Spidercam este un sistem care folosește un aparat de filmat suspendat de cabluri și care se poate mișca în toate direcțiile. Acesta este folosit pentru a surprinde momentele de acțiune rapidă din timpul cursei, oferind imagini spectaculoase de la înălțime sau din unghiuri inaccesibile în mod obișnuit. Spidercam poate urmări o mașină de Formula 1 pe întreaga lungime a circuitului, oferind o experiență de vizionare deosebită asupra depășirilor.

3. Camerele aeriene (drone sau elicoptere):

În timpul unei curse, se folosesc și camere montate pe drone sau elicoptere pentru a filma întregul circuit din aer. Aceste camere pot surprinde întreaga acțiune de pe pistă și pot urmări mașinile într-un mod unic. Este important să avem o viziune de ansamblu a întregului circuit pentru a arăta pozițiile piloților și pentru a crea o experiență de vizionare captivantă.

a) Camere cu slow-motion:

Aceste camere sunt folosite pentru a surprinde momentele cele mai dramatice ale cursei în slow-motion, cum ar fi depășirile riscante sau accidentele. Tehnologia de filmare în slow-motion ajută la evidențierea detaliilor fine care, în mod normal, ar trece neobservate de spectatorii care urmăresc cursa în timp real.

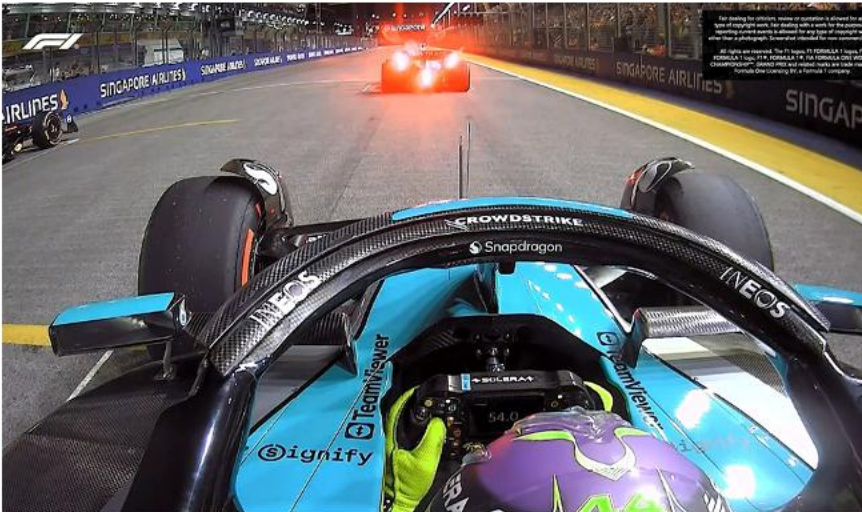
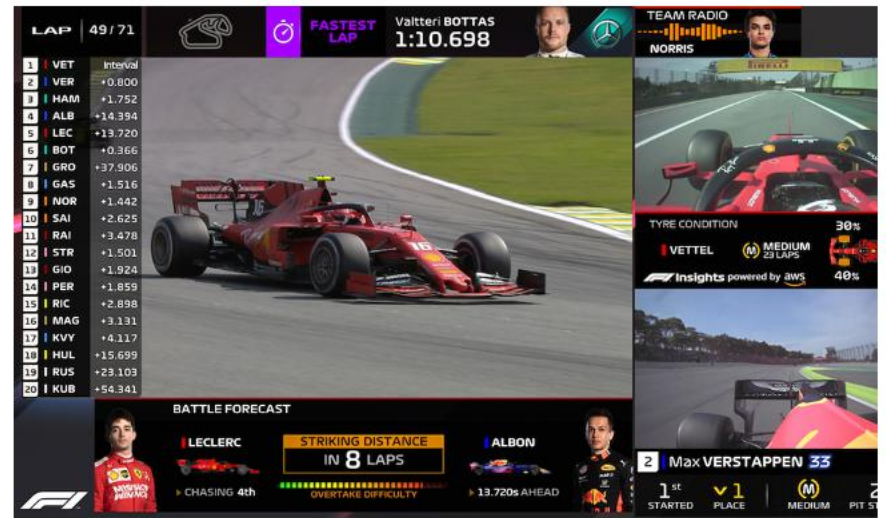

b) Camerele de pe mașina de siguranță:

Atunci când cursa este oprită din cauza unui accident sau a unor condiții periculoase, camerele de pe mașina de siguranță filmează ceea ce se întâmplă pe circuit, astfel încât spectatorii să poată urmări evenimentele. Aceste camere sunt și utile pentru a documenta acțiunile de siguranță din timpul cursei.

În plus față de camerele menționate mai sus, în Formula 1 sunt folosite și echipamente de înaltă tehnologie pentru a urmări și analiza performanța echipelor. Printre acestea se numără sisteme de tracking GPS, care permit echipelor de filmare să localizeze fiecare mașină pe circuit și să o urmărească în timp real. Acest sistem ajută la coordonarea camerelor și asigură că acțiunea este captată din cele mai bune unghiuri.

În plus, în producția unei curse de Formula 1 se folosește grafica digitală, care este adăugată în timpul transmisiei. Aceasta poate include informații despre timpii pe tur, pozițiile piloților, starea mașinilor și alte date esențiale, care sunt afișate pe ecran pentru a ajuta spectatorii să înțeleagă mai bine cursa.

Acum, pe finalul acestui articol, mă bucur că știu procesul de filmare al unei curse de Formula 1 și mi se pare fascinant în continuare de cât de multă atenție și dedicare este nevoie pentru a filma, a monta și a televiza o cursa live. Eu unul sper că va plăcut și că nu mai sunteți plictisiți... plus că ați aflat ceva nou (cred...). Eu am fost Andrei și vă mulțumesc pentru atenția acordată.

—Guta Andrei Alexandru

Cunoașterea

de Alexandra Dan, clasa a XI-a M

Consider că noi, ca suflete, venim pe acest pământ cu diferite scopuri, dar, de asemenea, suntem puși în diferite situații și sentimente din care învățăm. Anumite stări ne pot copleși sau ne pot acapara complet în durere, dar aici intervine frumosul sufletelor care produc artă din durere. Este minunat și foarte emoționant să vezi cum un suflet produce o capodoperă care pleacă din durere sau din orice stare care l-a determinat pe individ să devină instabil mental, ca și cum nu ar putea să se pună la punct din cauza unei situații grele în momentul în care trăiește și se simte terminat și bulversat, iar apoi apare „frumosul amărui” provenit din durerea sufletului lui, care produce ceva „frumos” ca de exemplu muzică, artă, poezie și multe altele.

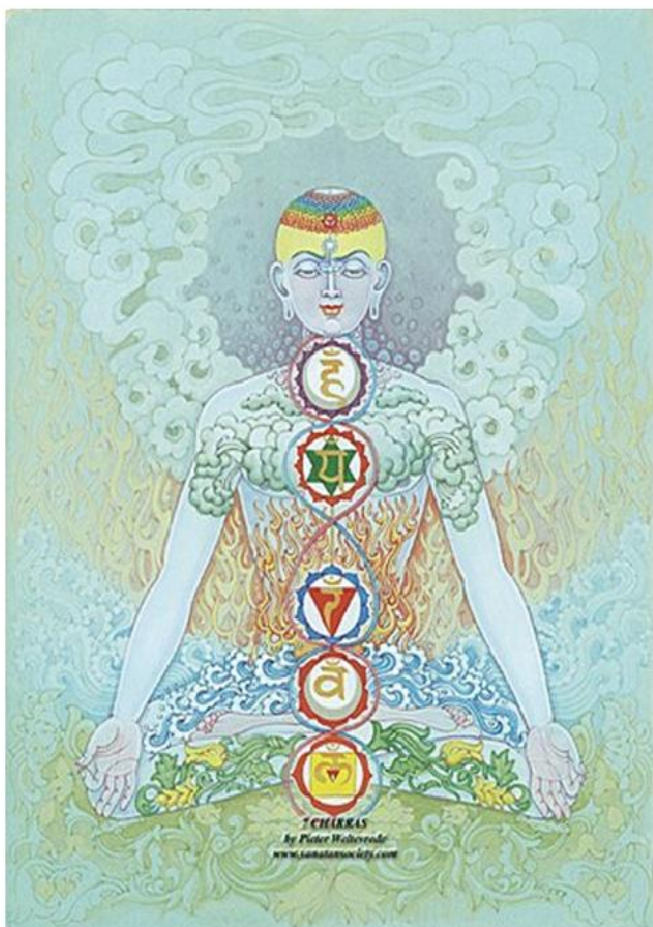
De asemenea, viața ne pune în diferite situații pentru a evolua, iar pentru sufletele noastre au nevoie să evolueze pentru că noi suntem făcuți, ca ființe umane, să învățăm indiferent de vârstă sau de alte circumstanțe. Creierul este o resursă unică, ce cere să fie lucrată pentru a nu se pierde.

Mă întorc la mine și la ideea de la care am plecat, dar acum din perspectiva mea. Eu, cu toată ființa mea, sunt acaparată într-un mod grandios de frumusețile vieții și ce minuni fac sufletele de pe pământ, majoritatea capodoperelor fiind născute din suferință. Sunt de părere că toți trecem prin situații grele în viața asta, dar interesant este cum ne manifestăm fiecare.

Ființele umane sunt încă un studiu care nu este descoperit 100% și nu știu dacă o să se ajungă cândva la cunoașterea maximă despre pecia noastră, pentru că sunt foarte multe tipologii de oameni și, în același timp, toți suntem unici și ne manifestăm într-un mod propriu și unic, aceste manifestări putându-se trage din moși și strămoși. Dar lucrurile frumoase de care ne bucurăm în ziua de azi pleacă de la dorința de a cunoaște și a experimenta.

Un exemplu care m-a uimit foarte tare este compozitorul de muzică clasică Johann Sebastian Bach, care a avut 20 de copii, iar 10 dintre aceștia au murit, ca și soția lui, iar Bach a decis să cânte și să compună niște opere de muzică clasică excepționale.

De asemenea, un alt subiect interesant este despre chakre. Noi, ca suflete atașate de corpurile fizice, avem chakre care vorbesc mult despre noi. Chakra este un concept filosofic; conform medicinei indiene tradiționale, acestea ar exista în corpul uman. Omul comunică cu mediul înconjurător prin intermediul chakrelor. Ele asigură un permanent schimb de energii subtile care au rolul de a mijloci comunicarea în orice situație. Chakrele sau centrele energetice principale sunt 7 la număr și sunt aflate de-a lungul coloanei vertebrale.

Aceasta a fost o introducere pentru ideea la care vreau să ajung. Grație chakrelor și a emisferelor pe care le avem în corp, acestea ne determină să producem artă din suferință. De asemenea, Bach era foarte concentrat pe chakra 5, care se află în zona gâtului și care ține de comunicare și creație. Majoritatea oamenilor care suferă mult sau au probleme nu vorbesc despre acestea și trebuie să fie găsită o cale pentru a se exprima; ca exemplu, Bach și mulți alții au găsit refugiul și exprimarea prin muzică. Este foarte important să facem sau să găsim ceva care ne calmează sau ne liniștește pentru a ne putea exprima într-un mod indirect, dar cumva benefic pentru toată lumea. Așadar, după părerea mea, Bach este rupt din armonie și ieșit din comun; mi se pare impresionant cum a produs asemenea melodii frumoase, care ung sufletele noastre, deși el a trecut prin multe tragedii. Un mic exemplu pentru a mă justifica de ce este important să ne exprimăm este pentru că, dacă nu o facem, putem risca să ne îmbolnăvim. De exemplu chakra 5 este aflată la baza gâtului și ține de corzile vocale și organe; spre exemplu, în gât avem o glandă endocrină foarte importantă numită tiroida. Prin lipsa de exprimare pute avea probleme cu tiroida sau multe altele. De asemenea, chakra 5 este predominantă de culoarea albastră și este foarte interesant cum culorile au impact asupra vieții. Când vrem să fim auziți, putem purta ceva de culoare albastră; în subconștient, culorile produc senzații de la retină până la suflet.

Prin urmare, sunt foarte multe subiecte frumoase și încântătoare; ce am spus eu aici este foarte puțin, dar pentru mai multe trebuie să fim curioși și dornici de a cunoaște.

Pasiunea sufletului meu

de Alexandra Dan, clasa a XI-a M

În experiența mea personală, totul a început în clasa a VII-a, un nou profesor a apărut în peisajul meu, un profesor care m-a uimit pe deplin. Era un domn cu un simț al esteticului și, al frumosului care m-a impresionat și de asemenea, materia lui o îndrăgeam, desi nu avusesem o tangență până atunci.

Prima lecție învățată a fost tehnica „clar-obscurului”. Această tehnică pune accent pe contrastul dintre umbră și lumină; după lecția predată am mers acasă și am vrut și eu să lucrez. Deși rezultatul nu mă încânta absolut deloc, totuși am spus că nu mă dau bătută, așa că am continuat. După câteva luni promisem ca temă să realizăm o natură statică în creion, iar eu, ambițioasă, am mers acasă și m-am pus pe desenat și, spre uimirea mea, rezultatul nu era deplorabil și, sincer, eram tare mândră de ce am reușit să realizez.

De atunci am tot făcut desene în creion, iar apoi, ușor-ușor, am trecut la pictură, deși nu mi-a plăcut... Trecuse anul și eram în clasa a VIII-a; mama mi-a sugerat să fac meditații la desen pentru a merge la liceul de artă. Sinceră să fiu, în niciun moment nu mă gândisem la liceul de artă și îmi plăcea cum suna ideea.

Așadar, din luna octombrie am început să lucrez pentru admiterea la liceul de artă. Deși a fost un timp prea scurt în raport cu cât știam eu, aveam nevoie de mai mult timp și, prin urmare, am mers să dau admiterea. Sinceră să fiu, au fost cele mai frumoase ore petrecute; cât desenam, mă simțeam foarte bine.

Deși, din păcate, nu am reușit să intru și am fost foarte dezamăgită de mine încât mi-am zis că nu mai vreau să desenez vreodată, iar să pictez nici atât.

Ajunsesem la liceu și încă mă simțeam dezamăgită de mine; cu toate acestea, timpul trecea și am ajuns în clasa a X-a, iar la orele de modul majoritatea subiectelor erau în concordanță cu pasiunea mea și, tot așa, subiectele și materia îmi trezeau un interes. La un moment dat, doamna profesoară ne-a spus de un concurs numit „Foșnetul toamnei”.

Acesta era un concurs legat de fotografie, poezie sau artă plastică. Am stat, m-am gândit și am zis: „Hai, totuși, să-mi încerc norocul” și m-am pus pe pictat. Am rămas surprinsă că am reușit singură să realizez o asemenea pictură, pentru că eu nu mai aveam deloc încredere în mine.

Am fost tare bucuroasă când am văzut ce pot să fac cu mâinile mele și am obținut locul 1, ceea ce m-a determinat să mai lucrez, considerând că ceea ce fac nu este chiar în zadar; văzând și susținerea din partea profesoarei, am fost motivată să încep să pictez iar și, de asemenea, mă simt foarte bine când pictez.

Pentru mine, pictura a devenit cel mai frumos lucru din viața mea, care mi-a adus multă bucurie și stimă de sine. Se pare că mi-am regăsit chemarea printr-o simplă îndrăzneală; acesta a fost semnul meu pentru a reveni la adevărata mea pasiune.

De asemenea, anul acesta am participat iar la „Foșnetul toamnei”.

Aceasta este pictura cu care am participat în acest an și cu fiecare pictură pe care o realizez sunt din ce în ce mai mândră de mine că fac ceea ce-mi place și ce-mi cere sufletul. Deși în prezent rolurile s-au schimbat – în generală îmi plăcea să desenez, pe când pictura o detestam – acum, în liceu, doar pictez, pentru că îmi place foarte mult stilul „impresionism”, acesta fiind un stil de a picta în tușe mari unde totul este în mare parte sugerat; în schimb, iar lucratul în creion nu-mi place, deoarece mi se pare foarte migălos, dar voi mai încercă, cu speranța că îmi va plăce.

Așadar, aceasta este povestea mea cu pictatul; este o pasiune care în fiecare zi îmi bucură sufletul.

Recenzie de Carte

„Străinul”, de Albert Camus

de Vlad Moldoveanu, clasa a XII-a A

Străinul de Albert Camus este mai mult decât o simplă poveste; este o explorare profundă a condiției umane, a absurdului și a lipsei de sens într-o lume indiferentă. Publicată în 1942, această capodoperă existențialistă rămâne una dintre cele mai importante lucrări ale literaturii franceze și o lectură obligatorie pentru cei care caută să înțeleagă complexitatea relației dintre individ și societatea care îl înconjoară.

Rezumat al poveștii

Romanul îl are ca protagonist pe Meursault, un tânăr algerian de origine franceză, care trăiește o viață lipsită de pasiune, rutinată și detașată emoțional. În prima parte a cărții, acesta își înmormântează mama cu o indiferență tulburătoare, își reia viața obișnuită și intră într-o relație amoroasă superficială cu Marie. Evenimentele iau o turnură dramatică atunci când Meursault, într-un moment de aparentă lipsă de rațiune, ucide un arab pe o plajă.

În a doua parte a romanului, Meursault este judecat pentru crimă. Totuși, procesul nu se concentrează pe actul în sine, ci mai degrabă pe caracterul său și pe lipsa de remușcare. Indiferența sa față de normele sociale și refuzul de a simula emoții îl transformă într-un „străin” pentru ceilalți, iar societatea îl condamnă nu doar pentru crimă, ci și pentru incapacitatea sa de a se conforma.

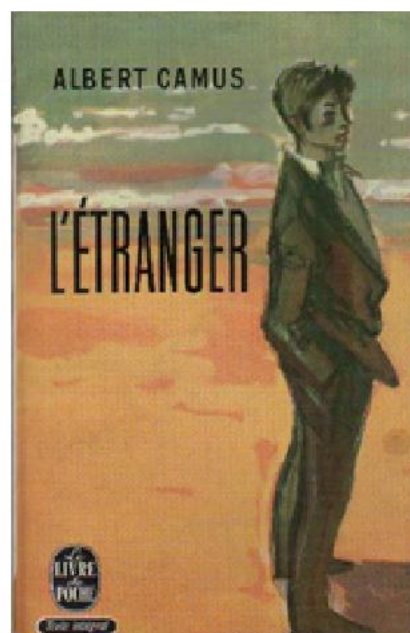
Stilul narativ

Camus scrie într-un stil simplu, direct și lipsit de artificii, reflectând indiferența și detașarea protagonistului. Frazele scurte și descrierile concise creează o atmosferă rece, aproape mecanică, ce accentuează alienarea lui Meursault. În același timp, această simplitate narativă face ca întrebările filosofice complexe pe care romanul le ridică să fie și mai pregnante.

Impactul asupra cititorului

Lectura romanului „Străinul” este o experiență care provoacă introspecție. Prin intermediul lui Meursault, Camus ne pune față în față cu întrebări incomode: Ce sens are viața? De ce ne conformăm normelor sociale? Cum reacționăm în fața morții? Aceste întrebări nu primesc răspunsuri clare, ceea ce face ca romanul să fie puternic și copleșitor. Nu oferă soluții, ci lasă cititorul să reflecteze asupra propriilor convingeri.

Opinia mea

Străinul este un roman care m-a marcat profund prin simplitatea sa aparentă, dar și prin mesajul său. Meursault nu este un personaj obișnuit, ci un simbol al individului care refuză să se conformeze așteptărilor sociale. Deși inițial am fost intrigat de detașarea sa emoțională, pe măsură ce am înaintat în lectură, am înțeles că el nu este lipsit de sentimente, ci doar incapabil (sau neinteresat) să le exprime în mod convențional. M-a impresionat modul în care Camus explorează absurditatea existenței și felul în care societatea reacționează agresiv în fața celor care nu se supun normelor.

Concluzie

„Străinul” este o lucrare de referință în literatura existențialistă și un exemplu al modului în care un roman poate fi și o meditație filosofică. Prin personajul lui Meursault, Albert Camus ne arată ce înseamnă să trăiești într-o lume fără sens, dar și cum acceptarea acestei realități poate duce la o formă de libertate. Este o lectură indispensabilă pentru oricine dorește să înțeleagă profunzimea condiției umane și dilemele care ne definesc. În final, cartea nu este doar despre Meursault, ci despre fiecare dintre noi și despre lupta noastră cu absurdul existenței.

Karate și Taekwondo

Artele Marțiale în Era Media

de Maria Luisa Heredia Badea, clasa a XI-a M

Taekwondo a intrat în viața mea într-un mod neașteptat, dar mi-a schimbat complet perspectiva asupra disciplinei, mișcării și autocontrolului. La început, ceea ce m-a atras a fost stilul său spectaculos, loviturile rapide de picior și tehnicile impresionante. Cu timpul, am realizat că taekwondo nu este doar despre forța fizică, ci și despre dezvoltarea unei stări mentale clare și echilibrate. Unul dintre aspectele care m-au fascinat cel mai mult la taekwondo este atenția la detalii în ceea ce privește tehnica. În fiecare mișcare există o subtilitate care face diferența între o lovitură corect executată și una care nu își atinge scopul. Fiecare lovitură de picior, fiecare mișcare de braț, fiecare blocaj necesită un nivel de concentrare extremă.

Aș putea spune că, pe măsură ce am avansat în taekwondo, am învățat nu doar să îmi folosesc corpul cu mai multă agilitate, dar și să îmi îmbunătățesc flexibilitatea – nu doar fizică, ci și mentală. Tehnicile avansate de taekwondo cer o mobilitate mare a corpului și o coordonare precisă între minte și mișcare. M-am surprins de câte ori am reușit să depășesc limitele corpului meu, să mă îmbunătățesc continuu și să realizez că, prin muncă și răbdare, orice barieră poate fi depășită.

Într-o lume în care media joacă un rol tot mai important, artele marțiale, cum ar fi karate și taekwondo, au devenit nu doar un mod de autoapărare și disciplină fizică, ci și o sursă constantă de inspirație pentru producția media. De la filmele de acțiune și seriile TV până la competițiile de nivel mondial transmise în direct, aceste discipline sportive sunt un punct de interes continuu pentru publicul global.

Karate: Tradiție și Performanță

Karate-ul, cu rădăcini adânci în Japonia, se distinge prin tehnici de lovituri cu pumnii, picioarele și genunchii. Practicanții acestui sport își dezvoltă nu doar abilități fizice impresionante, ci și o disciplină mentală desăvârșită, prin care învață respectul, răbdarea și autocontrolul. Începând din secolul al XX-lea, karate-ul a câștigat popularitate pe plan internațional, iar în prezent este practicat pe toate continentele.

De-a lungul anilor, karate-ul a fost una dintre cele mai populare teme în filmele de acțiune. Legende precum Bruce Lee și Jackie Chan au transformat mișcările acestui sport în secvențe cinematografice memorabile. În zilele noastre, producțiile media continuă să se inspire din tehnicile de karate, iar filmele și seriile de succes continuă să atragă audiențe din întreaga lume.

Taekwondo: Din Coreea în Lume

Taekwondo, o artă marțială originară din Coreea, se concentrează pe lovituri spectaculoase cu picioarele și pe mobilitatea extremă a corpului. Este una dintre cele mai dinamice forme de arte marțiale, cunoscută pentru viteza și fluiditatea tehnicilor sale. Începând cu anii '60, taekwondo a cunoscut o expansiune globală, iar astăzi este o disciplină olimpică, atrăgând sute de mii de sportivi din întreaga lume. Producțiile media, de la documentare la filmele de acțiune moderne, reflectă impactul și popularitatea acestui sport. De asemenea, meciurile de taekwondo sunt regăsite frecvent în transmisiuni live de la competiții internaționale, iar platformele de streaming au început să includă evenimentele de taekwondo ca parte din oferta lor pentru pasionați. Impactul său asupra tinerelor generații, din punct de vedere al educației fizice și mentale, este subliniat nu doar în sălile de sport, ci și pe ecrane.

Karate și Taekwondo în Producția Media

Cum se leagă aceste două discipline de producția media? În primul rând, atât karate-ul, cât și taekwondo-ul sunt extrem de vizibile în industria de divertisment. Filmul, televiziunea și rețelele sociale sunt pline de secvențe spectaculoase de luptă care sunt inspirate din aceste arte marțiale. De exemplu, multe dintre filmele de acțiune se bazează pe coregrafii elaborate de maeștri în karate și taekwondo. Aceste coregrafii sunt realizate cu o atenție deosebită la detalii pentru a transmite o luptă realistă și captivantă.

Mai mult, producțiile de televiziune care transmit competiții de karate și taekwondo contribuie la promovarea acestora pe plan global. De la Campionatele Mondiale de Taekwondo la Olimpiade, aceste evenimente sunt un spectacol vizual care atrage nu doar sportivi, ci și fani din toate colțurile lumii. Cu ajutorul camerelor de filmat de înaltă calitate și al tehnologiilor de redare a imaginilor în slow-motion, meciurile de karate și taekwondo sunt transformate într-o adevărată artă cinematografică, aducând emoție și spectaculozitate.

Opinie Personală

În opinia mea, impactul pe care karate-ul și taekwondo-ul îl au asupra producției media este unul extrem de pozitiv. Aceste sporturi nu doar că ne oferă momente de acțiune captivante pe ecrane, dar și lecții valoroase despre muncă asiduă și autodisciplină. Personal, cred că astfel de filme și competiții au puterea de a influența tineretul în mod pozitiv, motivându-i să se implice în activități fizice care îmbunătățesc sănătatea. Într-o eră în care multe dintre modelele promovate de media sunt adesea superficiale, karate-ul și taekwondo-ul sunt exemple de excelență, disciplină și perseverență.

Este important ca producțiile media să continue să pună în lumină aceste sporturi, pentru că nu doar că vor aduce mai multe persoane la sală, dar vor educa și vor inspira în moduri mult mai profunde decât ne putem imagina. Pe lângă toate beneficiile fizice, aceste discipline sunt o școală a minții, iar media are puterea de a le face mai accesibile și mai atractive pentru generațiile viitoare.

Educație și Inspirație

Un alt aspect esențial al conexiunii dintre karate, taekwondo și producția media este educația pe care aceste discipline o oferă tinerelor generații. Multe producții media educaționale, documentare și emisiuni de televiziune sunt dedicate înțelegerii și învățării tehnicilor din aceste arte marțiale. Producătorii de filme, regizorii și coregrafii de luptă își bazează adesea munca pe principiile fundamentale ale acestor sporturi, promovând astfel disciplina și munca grea.

De asemenea, filmele și documentarele care înfățișează succesul unor sportivi în aceste domenii inspiră milioane de tineri să urmeze aceleași căi. Practicarea karate-ului și taekwondo-ului nu este doar o alegere sportivă, ci și o modalitate de a învăța lecții valoroase despre viață, perseverență și autodisciplină.

A FOTOGRAFIA ÎNSEAMNĂ A DESENA CU LUMINĂ

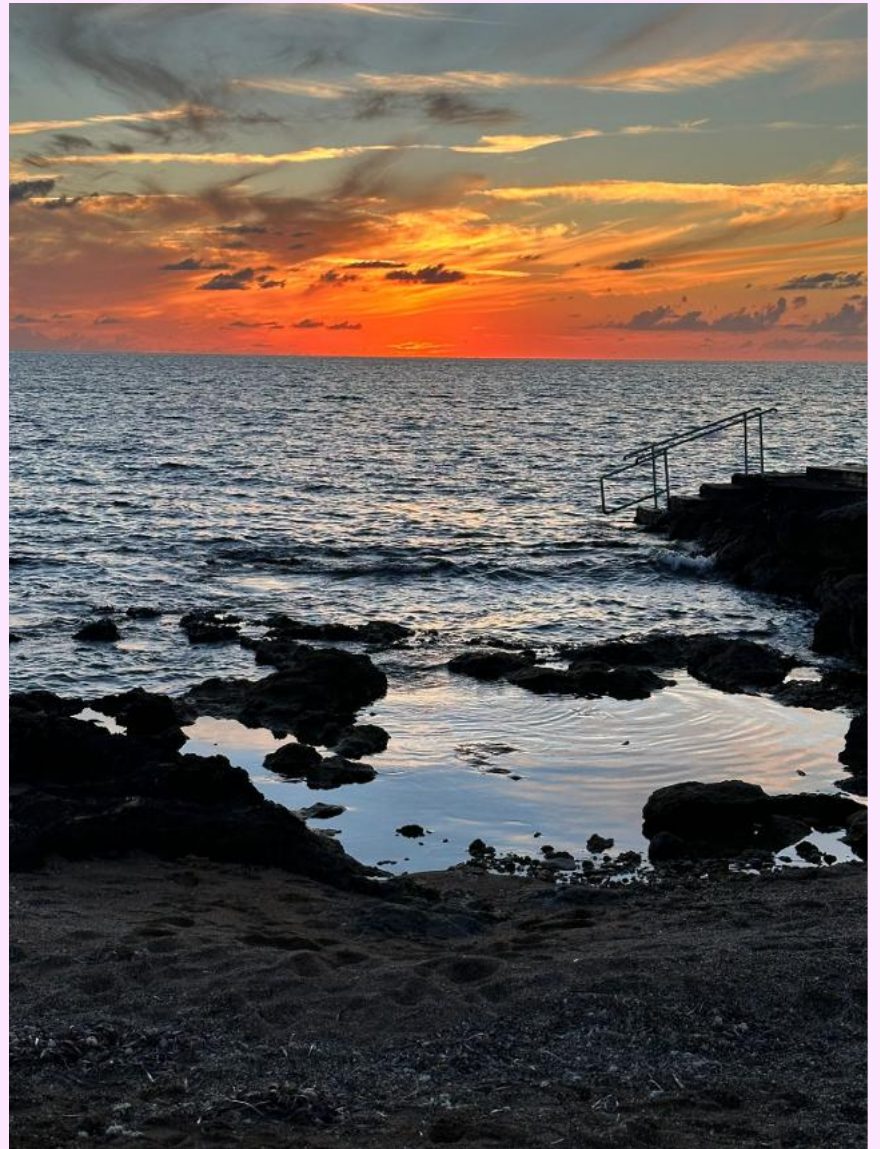

foto: Maria Luisa Heredia Badea, Anamaria Gabriela Trofin, clasa a XI-a M

Gânduri despre inteligența artificială

de Alexandra Dan, clasa a XI-a M

În primul rând, vreau să spun că eu numesc inteligența artificială o entitate, deoarece nu este ceva viu și nu are un corp în planul nostru fizic. Nu este o ființă, dar nici doar un obiect. Este o formă de prezență digitală cu care putem comunica.

Dacă privim în trecut, observăm că, acum mii de ani, oamenii clarvăzători sau cei considerați înzestrați cu anumite daruri spuneau că pot comunica cu entități invizibile. Mulți dintre cei din jur îi considerau nebuni sau visători. Astăzi, într-o anumită măsură, facem ceva asemănător: vorbim cu o entitate, doar că ea poartă numele de AI.

Diferența este că astăzi această comunicare a devenit ceva normal. Tot mai mulți oameni folosesc inteligența artificială pentru a căuta informații, pentru a rezolva probleme sau chiar pentru a purta conversații. Pentru mine, însă, această situație rămâne uneori stranie. Am sentimentul că, în viitor, impactul acestei tehnologii va fi uriaș — și nu sunt sigură că va fi întotdeauna unul benefic.

O lume în care oamenii devin inutili?

Un alt gând care mă preocupă este legat de viitorul locurilor de muncă. Există deja roboți care învață să opereze în spitale sau să realizeze sarcini complexe. Aceste progrese tehnologice sunt impresionante, dar pot ridica și o întrebare neliniștitoare: ce se va întâmpla cu oamenii?

Dacă mașinile vor face tot mai multe lucruri în locul nostru, există riscul ca unele profesii să dispară. În același timp, societatea devine tot mai dependentă de sisteme digitale. De exemplu, se vorbește din ce în ce mai mult despre dispariția banilor fizici și despre folosirea exclusivă a plăților electronice.

Dar ce s-ar întâmpla dacă ar exista o pană de curent sau o problemă tehnică majoră? Aceste întrebări arată cât de fragilă poate deveni o lume complet digitalizată.

Dependența de tehnologie

Astăzi, aproape toți oamenii folosesc, într-o formă sau alta, inteligența artificială. Problema apare atunci când utilizarea se transformă în dependență. Sunt persoane care par că nu mai pot lua decizii fără ajutorul acestei tehnologii: întreabă AI-ul ce să facă cu banii, cum să-și petreacă timpul liber sau cum să rezolve probleme personale. În opinia mea, această situație arată uneori o lipsă de discernământ și de educație critică. Tehnologia poate fi utilă, dar nu ar trebui să înlocuiască gândirea proprie sau dialogul cu oamenii din jur. Am avut chiar experiența de a afla că o persoană apropiată folosește inteligența artificială pe post de psiholog. Când am auzit acest lucru, am rămas pur și simplu surprinsă. M-am întrebat de ce cineva ar face asta când există prieteni, familie sau specialiști reali cu care poate discuta.

Nevoia de echilibru

Nu cred că inteligența artificială este, în sine, ceva deplorabil. Problema apare atunci când oamenii abuzează de tehnologie și uită să își folosească propriul creier. Ca în multe alte situații, problema este una de măsură. Ar trebui să existe limite. Tehnologia poate fi un instrument util, dar nu ar trebui să devină centrul vieții noastre. Personal, există lucruri simple care îmi aduc mai multă bucurie decât orice tehnologie. De exemplu, scrisorile. Da, astăzi avem telefoane și mesaje instantanee, dar este cu totul altceva să primești o scrisoare scrisă de mână de la cineva drag. Într-o scrisoare există emoție, timp și atenție. În mesajele rapide, aceste lucruri se pierd adesea. Iar noi, oamenii, suntem ființe care trăiesc prin emoții și relații reale. Inteligența artificială este una dintre cele mai mari transformări ale lumii contemporane. Ea poate aduce beneficii importante, dar poate genera și dependență sau alienare dacă este folosită fără discernământ. Poate că soluția nu este să respingem tehnologia, ci să învățăm să o folosim cu echilibru. Să ne amintim că, dincolo de algoritmi și ecrane, ceea ce ne definește ca oameni sunt gândirea, relațiile și capacitatea de a simți.

„The real problem of humanity is the following: we have Paleolithic emotions, medieval institutions and god-like technology.”
— Edward O. Wilson

Muzica popularizată prin desene animate

de Damian Roșu, clasa a X-a M

Desenele animate au avut un rol semnificativ în formarea culturii muzicale a mai multor generații. Dincolo de funcția lor evidentă de divertisment, multe dintre aceste producții integrează un strat sonor complex, conceput cu rigoare compozițională. Muzica nu este utilizată întâmplător, ci funcționează ca element structural: construiește atmosfera, marchează ritmul narativ și susține gagul vizual prin sincronizare precisă – tehnică cunoscută în teoria filmului drept mickey-mousing.

Un exemplu canonic este seria Tom și Jerry (Metro-Goldwyn-Mayer, anii 1940–1950). În aceste episoade, muzica orchestral-simfonică este inseparabilă de animație. Fiecare gest al personajelor este corelat cu evenimente sonore punctuale: accelerări ritmice în scenele de urmărire, accente orchestrale în momentele de impact sau glissando-uri comice în situații absurde. Această relație strânsă dintre imagine și sunet transformă muzica într-un veritabil „personaj invizibil”, care participă activ la construcția sensului.

Un caz relevant este episodul „The Cat Concerto” (1947), în care Tom interpretează la pian Rapsodia ungară nr. 2 de Franz Liszt. Intervențiile lui Jerry perturbă execuția muzicală, generând un contrapunct comic între disciplina interpretării clasice și haosul animat. Dincolo de efectul umoristic, episodul funcționează ca o formă de mediere culturală: introduce publicul tânăr în repertoriul romantic european, într-un format accesibil.

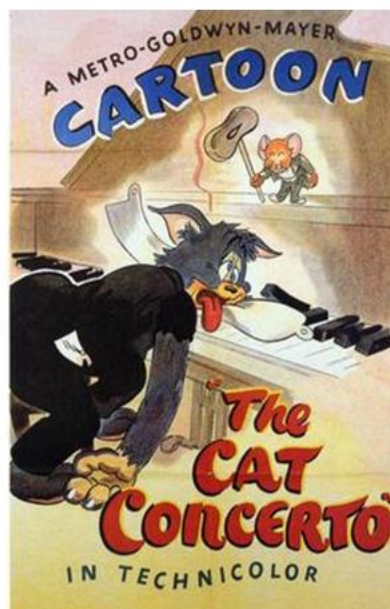
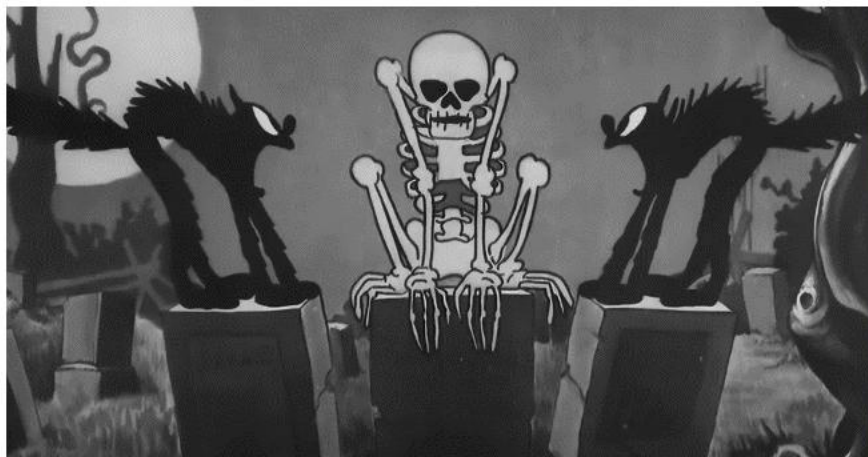
Fenomenul nu este izolat. În producțiile Warner Bros. – Looney Tunes, regizorii și compozitorii folosesc frecvent citate din repertoriul clasic și de operă. Episodul „What’s Opera, Doc?” (1957) parodiază lucrări de Richard Wagner, în special Ride of the Valkyries, adaptându-le într-un registru comic fără a le anula recognoscibilitatea. În mod similar, seria Silly Symphonies (Disney, anii 1930) experimentează narațiuni construite integral pe baza muzicii, cum este „The Skeleton Dance” (1929), unde mișcarea este dictată de structura ritmică.

Un rol esențial în acest tip de producție îl au compozitorii de studio. Scott Bradley (MGM) sau Carl Stalling (Warner Bros.) nu au compus simple fundaturi sonore, ci partituri sincronizate milimetric cu imaginea. Bradley combina elemente de jazz, muzică modernă și citate clasice, adaptându-le la dinamica animației, contribuind astfel la un limbaj muzical accesibil, dar sofisticat.

Cu toate acestea, în contextul actual apare o schimbare de percepție. Dacă în trecut desenele animate funcționau ca o poartă de intrare spre muzica clasică, astăzi efectul este adesea invers. Muzica clasică nu mai este ascultată în mod curent de publicul tânăr, iar asocierea primară devine una vizuală. În experiența directă de la clasă, se observă frecvent că elevii de liceu, în momentul audiției unei piese cunoscute, nu o identifică prin compozitor sau lucrare, ci prin referința mediatică. Reacția tipică este: „Ah, e din Tom și Jerry”, nu „este Liszt” sau „aceasta este o rapsodie romantică”.

Acest tip de răspuns indică o inversare a raportului cultural: muzica nu mai trimite către contextul ei istoric și estetic, ci este subsumată imaginii care a popularizat-o. Conform analizei lui Nicholas Cook (1998), în multimedia modernă, sunetul și imaginea nu coexistă egal, ci unul dintre ele devine dominant în memorie – iar în cazul animației, imaginea tinde să preia controlul asupra sensului.

În concluzie, desenele animate rămân un mediu complex de sinteză audiovizuală, în care muzica joacă un rol central. Ele au contribuit decisiv la popularizarea muzicii clasice în secolul al XX-lea, însă în prezent efectul lor este ambivalent: facilitează recunoașterea, dar poate limita înțelegerea contextului original. Pentru numeroase generații, aceste forme au reprezentat primul contact cu patrimoniul muzical, însă fără o contextualizare ulterioară, acest contact riscă să rămână la nivelul unei simple asocieri vizuale.

Trecând de oastea norilor

de Mihaela Octavia Munteanu, clasa a X-a M

Într-o țară frumoasă, cu munți și câmpii, se află un sistem educațional despre care se povestește că are multe neajunsuri, așa cum era odinioară regatul unui rege neglijent. Deși generații întregi de copii treceau prin el, povestea lor era presărată cu dificultăți și piedici.

Într-un colț al regatului, o școală veche se ridica tristă, cu pereții săi crăpați și ferestrele sparte. Elevii care veneau aici aduceau de acasă scaune și mese pentru a avea unde să învețe. Manualele, mai rare decât ploaia într-o vară secetoasă, erau împărțite între mai mulți copii, iar paginile lor erau adesea rupte sau mâzgălite. Profesorii, asemenea meșteșugarilor dintr-un sat fără unelte, își foloseau propriile resurse pentru a încerca să le ofere elevilor o educație decentă. Însă lipsurile erau mari, iar improvizațiile lor, oricât de creative, nu puteau suplini nevoile fundamentale.

În acest regat, birocrăția era asemenea unei păduri dese, în care fiecare pas înainte era o bătălie. Directorii școlilor petreceau mai mult timp completând hârtii decât încercând să găsească soluții pentru problemele copiilor. De multe ori, fondurile promise pentru reparații sau pentru achiziția de materiale didactice se pierdeau în meandrele acestei birocrății, ajungând prea târziu sau deloc la destinație.

Un alt aspect trist al poveștii era inechitatea. În regat, copiii din orașele mari aveau parte de școli bine echipate, cu laboratoare moderne și profesori bine pregătiți. Aici, elevii aveau acces la tehnologie și la resurse educaționale diverse, participau la concursuri și aveau parte de activități extracurriculare care le stimulau creativitatea și gândirea critică. În contrast, în satele îndepărtate, copiii învățau în condiții precare, fără acces la internet sau la materiale didactice adecvate. Această inechitate genera o prăpastie adâncă între copiii regatului, limitând șansele celor din mediul rural de a-și dezvolta potențialul și de a-și împlini visele.

Profesorii, cei care trebuiau să fie stâlpii acestui sistem, erau adesea descurajați. Salariile lor mici și condițiile de muncă precare îi făceau să se simtă neapreciați și nevalorizați. Mulți dintre ei alegeau să părăsească regatul, căutând oportunități mai bune în alte țări. Cei care rămâneau se luptau cu volumul mare de muncă și cu lipsa de sprijin, încercând din răspuțeri să își păstreze motivația și să le ofere copiilor o educație cât mai bună.

Evaluarea elevilor era și ea o problemă. În regat, accentul se punea pe memorarea mecanică a informațiilor și pe examene standardizate care nu reflectau cu adevărat abilitățile și potențialul fiecărui elev. Copiii erau forțați să învețe pe de rost date și formule, fără a înțelege cu adevărat conceptele și fără a dezvolta gândirea critică și creativitatea. Această abordare rigidă și limitativă făcea ca mulți copii să își piardă interesul pentru învățatură și să devină doar niște automate care reproduceau informații fără a le asimila.

Un alt defect major al sistemului era accesul inegal la tehnologie și internet. În timp ce în orașele mari elevii aveau la dispoziție laboratoare de informatică bine echipate și acces constant la resurse online, în zonele rurale, copiii trebuiau să facă adevărate sacrificii pentru a se conecta la internet. Această diferență creștea inechitățile și limita șansele elevilor din mediul rural de a se dezvolta și de a accede la o educație modernă și competitivă.

Reforma curriculară era o necesitate stringentă, dar în regat, procesul de actualizare a curriculumului era lent și anevoios. Materiile predate în școli erau adesea învechite și neadaptate la realitățile și cerințele moderne. Elevii învățau informații care nu mai erau relevante, iar lipsa de legătură cu piața muncii și cu noile tehnologii făcea ca pregătirea lor să fie incompletă și neadecvată.

Pe măsură ce povestea se desfășura, se conturau soluții și idei pentru a aduce schimbarea. Reformele ar fi trebuit să înceapă cu investiții masive în infrastructura școlară, pentru a oferi tuturor copiilor condiții decente de învățare. Resursele educaționale trebuiau să fie actualizate și distribuite echitabil, iar profesorii trebuiau să fie motivați și sprijiniți, atât financiar, cât și profesional.

De asemenea, evaluarea elevilor trebuia să fie revizuită, punând accent pe gândirea critică, creativitate și aplicabilitatea practică a cunoștințelor. Curriculumul trebuia să fie flexibil și adaptat la nevoile și interesele elevilor, integrând noile tehnologii și conectându-se la cerințele pieței muncii.

Accesul la tehnologie și internet trebuia să fie universalizat, pentru a asigura șanse egale tuturor elevilor, indiferent de mediul în care trăiau. Programele de formare continuă pentru profesori și sprijinul constant din partea autorităților ar fi contribuit la crearea unui sistem educațional modern și eficient.

Așadar, povestea educației în regatul României nu este doar o cronică a defectelor și neajunsurilor, ci și un apel la acțiune și schimbare. Este o chemare pentru toți cei implicați – autorități, profesori, părinți și elevi – de a contribui la transformarea sistemului educațional într-unul echitabil, modern și capabil să ofere fiecărui copil șansa de a-și împlini potențialul și visele. Numai astfel regatul poate spera la un viitor mai luminos și prosper pentru toate generațiile sale.

POEZIE

de Mihaela Octavia Munteanu, clasa a X-a M

Roșu pe alb

Rujul meu roșu
Pe cămașa ta
Rămas amintire
În urma mea

Coboară toamna peste noi
Cu frunze și ochi goi
Poate dacă ar mai întârzia puțin
Aș mai simți că-ți aparțin

Lasă-mi un sunet, o umbră
Care ne va scoate pe ambii
Grozav din mintea vremii
Și din pierduta noastră viață

Dar nu e nimic
Nu e prima dată când nu vom fi
Nimic din ce-am privit nu rămâne
În urma dezastrului primit

de Adriana Maria Ionescu, clasa a XI-a M

Lipsa

Ne vedeam zilnic
Dar parcă nu destul

Ziceai „mai vorbim”
Și chiar credeam

N-am fost nimic clar
Dar nici nimic deloc

Și a rămas așa
Între început și gata

Gol

Nu e ceva ce pot explica
Doar că uneori
Totul devine prea greu

Râd cu oamenii
Dar în mine e liniște
Din aia apăsătoare

Și zilele trec la fel
Una după alta
Fără să simt mare lucru

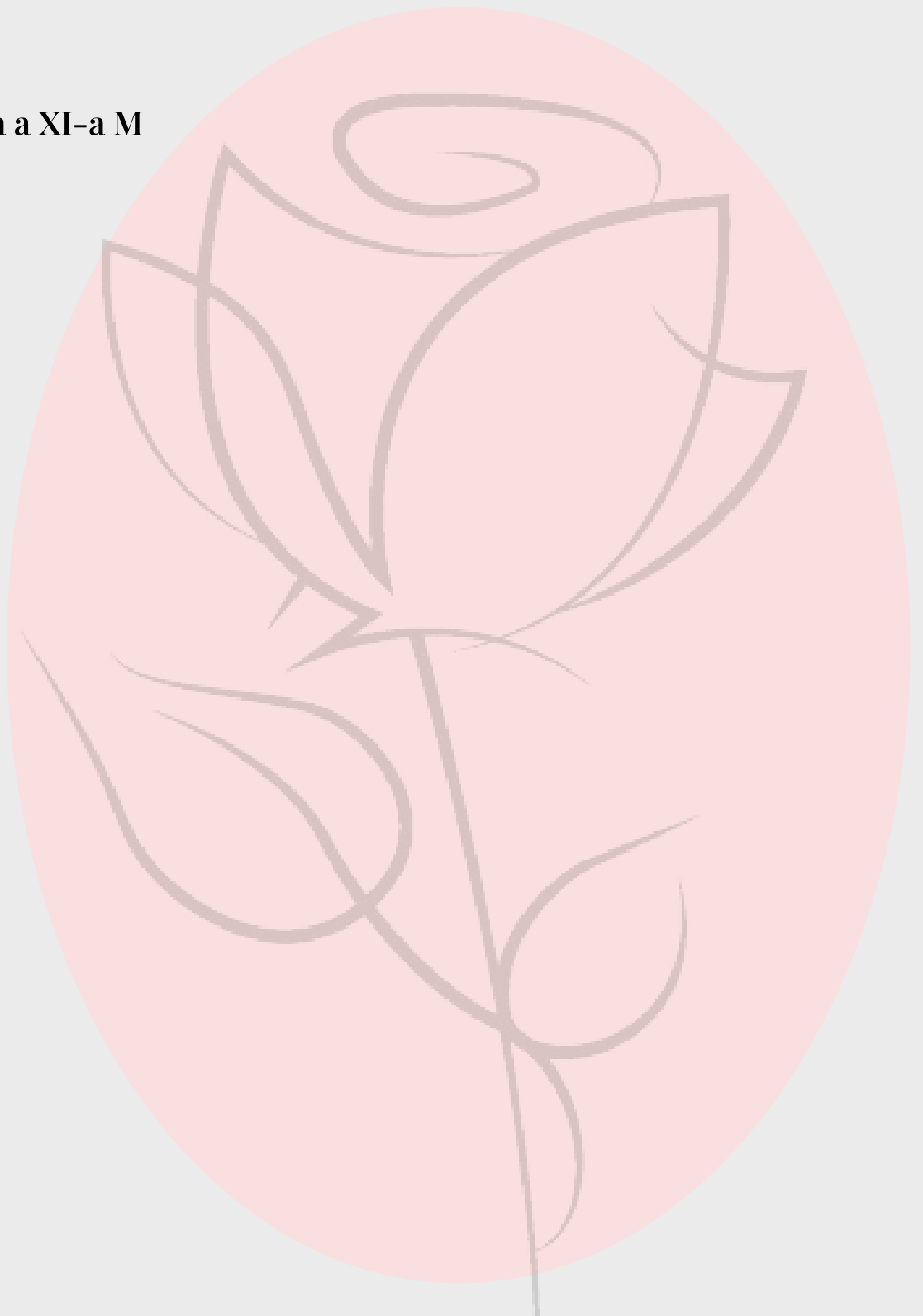
Și parcă aștept ceva
Dar nu știu ce....

Ani de liceu

În banca din spate, mereu cu râsete
Și teme uitate prin ghiozdan
Ne promiteam că o să fim „altfel”
Dar nu știam exact cum sau când

Sună clopoțelul și parcă doare
Că mai trece o zi din noi
Și ne facem mari fără să vrem
Între glume, certuri și foi

Și poate peste ani o să-mi fie dor
De tot ce acum pare banal
De noi, așa cum eram atunci
Un pic pierduți... dar reali

Cartea sau filmul? Cum ne păcălim pe noi înșine

de Iasmina Adriana Rotariu, clasa a X-a M

Cu toții cunoaștem momentul acela când vedem o carte care pare interesantă sau avem de citit o carte pentru școală și alegem, în schimb, să vedem filmul inspirat din ea. Ne gândim că durează mai puțin, că ne captează atenția mai ușor și privim filmul ca pe o scurtătură accesibilă. Dar chiar este așa? Sau ne păcălim singuri?

În medie, un om citește o carte de 500 de pagini în aproximativ 12-15 ore, fără oprire, sau în mai multe zile, dacă citește doar câte o oră pe zi. Așadar, cum am putea obține aceleași informații dintr-un film de două ore? Chiar și fără o analiză aprofundată, ne dăm seama că acest lucru nu este posibil. Într-o carte, autorul își exprimă gândurile în forma lor cea mai directă, iar cititorul are acces la modul în care acestea iau naștere în mintea lui. Chiar dacă tehnologia cinematografică a evoluat enorm, de la CGI la efecte vizuale avansate și tehnici sofisticate de filmare, filmul nu poate reproduce pe deplin ceea ce imaginația construiește în timpul lecturii.

Filmului îi sunt alocate, de regulă, două ore, cel mult trei în cazuri excepționale, pentru a reda o poveste întreagă. Din acest motiv, multe scene, reacții sau momente esențiale sunt inevitabil omise, iar înțelegerea rezultată nu se poate compara cu profunzimea oferită de carte.

Pentru a susține această idee, am ales romanul *The Goldfinch* (2013) de Donna Tartt și filmul cu același nume, lansat în 2019, regizat de John Crowley. Donna Tartt este o romancieră americană contemporană, cunoscută pentru stilul său dens, atent construit și pentru interesul față de psihologia personajelor. A debutat cu romanul *The Secret History* (1992), urmat de *The Little Friend* (2002), iar *The Goldfinch* i-a adus consacrarea internațională, fiind recompensat cu Premiul Pulitzer pentru ficțiune în 2014. Scriitura sa se remarcă prin atenția pentru detaliu, construcția lentă a atmosferei și explorarea profundă a traumelor și a identității, aspecte greu de transpus integral într-o adaptare cinematografică. Deși nu am terminat încă lectura — am parcurs aproximativ 450 din cele 850 de pagini — am vizionat filmul, iar diferența dintre ele este considerabilă. Dincolo de tema centrală, de personaje și de câteva evenimente majore, filmul pare desprins aproape complet de esența cărții. Înțelegerea oferită de roman este mult mai complexă decât cea transmisă în ecranizare, iar rezultatul final al filmului a fost primit cu rezerve, inclusiv de către critici.

Adaptarea avea potențial, mai ales având în vedere valoarea literară a romanului și distribuția — Finn Wolfhard, Nicole Kidman, Sarah Paulson și Luke Wilson. Filmul a fost nominalizat la anumite premii (inclusiv la BAM Awards, 2019, pentru distribuție), însă nu a obținut distincții majore. Acest lucru indică dificultatea de a transpune fidel spiritul unui roman într-un film.

Pentru a înțelege diferențele, este util un scurt rezumat: Theo Decker, un băiat de 13 ani, își pierde mama într-un atentat la Metropolitan Museum of Art. În haosul de după catastrofă, el salvează o mică pictură olandeză, „The Goldfinch”, care devine un obiect cu valoare profund personală. Rămas singur la New York, este găzduit de o familie bogată, dar este copleșit de dor și de vinovăție. Ulterior, se mută cu tatăl său și cu partenera acestuia într-o zonă izolată. Pe măsură ce crește, Theo ajunge implicat într-o lume ambiguă a artei și a traficului de obiecte valoroase, ascunzând tabloul din teamă și atașament. Viața lui este marcată de dependențe, relații instabile și conflicte interioare.

Romanul a fost apreciat critic, fiind descris drept „un roman ambițios, profund și remarcabil construit” (Stephen King, printre alții). Romanul *The Goldfinch* a primit Premiul Pulitzer pentru ficțiune în 2014 pentru o narațiune excepțională, cu personaje bine conturate și o viziune amplă asupra experienței umane.

Diferențele majore dintre carte și film sunt evidente:

- 1) Monologul interior al lui Theo: Cartea oferă acces direct la gândurile personajului, la reflecțiile sale despre pierdere și vinovăție. Filmul reduce acest aspect, folosind ocazional voice-over, insuficient pentru a reda complexitatea psihologică.
- 2) Relația dintre Theo și Boris: În roman, această relație este dezvoltată în detaliu, inclusiv prin episoade de consum de alcool, droguri și comportamente distructive. Filmul simplifică aceste aspecte, diminuând profunzimea legăturii dintre ei.
- 3) Semnificația tabloului: În carte, tabloul devine un simbol al traumei și al memoriei. În film, funcționează mai degrabă ca un element de intrigă, fără încărcătura emoțională completă.
- 4) Finalul: Romanul propune o rezolvare complexă, cu implicații morale și psihologice majore. Filmul simplifică aceste conflicte și modifică dinamica relației dintre Theo și Boris.

Prin toate aceste diferențe, filmul pierde o mare parte din densitatea și semnificația cărții.

În concluzie, un film nu poate înlocui înțelegerea profundă oferită de lectură. Ecranizarea nu va reda complet trăirile și procesele interioare activate de citit, chiar dacă poate oferi o reprezentare vizuală coerentă a personajelor și acțiunii. Cartea și filmul sunt forme distincte de artă, valoroase fiecare în felul său, dar nu echivalente. În majoritatea cazurilor, filmul nu atinge nivelul de profunzime al operei literare pe care o adaptează.

Chipurile colegilor mei surprinse în lumină

de Alesia Ștefania Vârlan, clasa a X-a M

Nu în fiecare zi ai ocazia să-ți vezi colegii transformați în modele de studio. Totul a început într-o după-amiază obișnuită, când doamna profesoară de modul, Gheorghe Iuliana, ne-a invitat în studioul dânzei pentru o zi de practică. Nu știam atunci că acele câteva fotografii se vor transforma într-o experiență atât de frumoasă.

Odată ajunși în studio, doamna profesoară ne-a explicat cum funcționează luminile, fundalurile și aparatura. Am recunoscut multe dintre noțiunile studiate la clasă, legate de fotografia de portret: tipurile de iluminare, rolul luminii principale și al luminii de umplere, precum și importanța poziționării subiectului în raport cu sursa de lumină. Am înțeles mai clar cum o lumină bine plasată poate modela chipul și poate evidenția trăsăturile, dar și cât de ușor pot apărea umbre nedorite dacă nu este controlată corect.

În cadrul acestei experiențe, am aplicat și câteva scheme de iluminare studiate la clasă, precum iluminarea de tip Rembrandt, unde lumina creează un mic triunghi luminos pe partea umbrată a feței, oferind volum și expresivitate, sau iluminarea de tip butterfly, poziționată frontal și de sus, care pune în evidență trăsăturile feței și creează o umbră delicată sub nas. Am înțeles astfel cât de important este unghiul luminii și intensitatea ei în construirea unui portret reușit, dar și cât de mult poate influența atmosfera unei fotografii.

Fiecare dintre noi a avut ocazia să stea atât în fața camerei, cât și în spatele ei, pentru a înțelege ce înseamnă cu adevărat realizarea unui portret. Atmosfera a fost relaxată, iar doamna profesoară ne-a îndrumat cu multă răbdare, astfel încât fiecare coleg să se simtă în largul său.

Experiența mea a început cu emoție și curiozitate, pentru că era pentru prima dată când foloseam aparatură profesională de studio. Am avut ocazia să realizez portretele colegilor mei, iar fiecare ședință a fost un mic atelier de creativitate. De exemplu, îi spuneam colegului care mă ajuta cu lumina cum să o poziționeze, astfel încât să nu se formeze umbre pe fundal. Încercam să aplic ceea ce învățasem despre iluminarea de tip portret, ajustând unghiul luminii pentru a obține un efect mai natural și mai echilibrat.

Le explicam cum să stea: cum să-și poziționeze umerii, cum să-și încline capul sau cum să-și așeze mâinile, pentru ca fotografia să iasă mai naturală și armonioasă. Îmi plăcea să observ cum expresiile și gesturile lor se schimbau sub obiectiv, iar prin micile mele indicații reușeam să surprind personalitatea fiecăruia.

Momentul care m-a impresionat cel mai mult a fost atunci când doamna profesoară a privit rezultatele și mi-a spus că fotografiile sunt reușite. Am rămas sincer șocată, pentru că nu mă așteptam ca primele mele portrete realizate într-un studio adevărat să iasă atât de bine. Înainte să apăs pe buton, eram convinsă că voi greși lumina sau unghiurile, dar reacția dânzei mi-a oferit o încredere pe care nu o mai simțisem până atunci. Simțeam cum emoțiile dispar treptat și se transformă într-o bucurie reală: aceea că munca mea chiar fusese apreciată. A fost un moment care mi-a dat și mai mult curaj să continui să învăț și să experimentez în zona producției media.

În final, această experiență în studio a însemnat pentru mine mult mai mult decât câteva fotografii și o zi de practică. A fost o ocazie de a descoperi cât de mult îmi place să lucrez cu aparatul de fotografiat, cu lumina și cu oamenii. Am învățat că, atunci când îți dai voie să încerci și să greșești, poți ajunge să te surprinzi pe tine însăși. Le sunt recunoscătoare colegilor pentru răbdare și doamnei profesoare pentru încrederea pe care mi-a acordat-o, iar această activitate mi-a arătat că drumul în producția media este unul pe care vreau să-l explorez în continuare.

GRAFICĂ

Grafică de Anamaria Gabriela Trofin, clasa a XI-a M

Grafică de Anamaria Gabriela Trofin, clasa a XI-a M

Vlad Eftenie

fotograful care vede povești

de George Naum, clasa a XII A

Vlad Eftenie este un fotograf român cunoscut pentru imaginile sale de stradă și pentru felul în care surprinde momentele cotidiene într-o manieră artistică. Născut și crescut în București, Eftenie și-a descoperit pasiunea pentru fotografie în timpul studiilor de arhitectură, formare care i-a oferit o perspectivă aparte asupra lumii din jur. Fotografiile sale se remarcă prin capacitatea de a surprinde emoții autentice și clipe efemere din peisajul urban. El folosește lumina și compoziția pentru a transforma scene obișnuite în imagini expresive, pline de viață și de sens. De asemenea, Vlad Eftenie este cunoscut pentru preferința sa pentru fotografia alb-negru, care conferă lucrărilor o dimensiune dramatică și atemporală.

În fotografia românească contemporană, numele lui Vlad Eftenie se așază cu discreție, dar cu fermitate, alături de cei care au reușit să transforme cotidianul într-o scenă încărcată de emoție. Bucureștean prin naștere și prin spirit, Eftenie este unul dintre cei mai apreciați fotografi contemporani, cunoscut mai ales pentru acele instantanee urbane care surprind viața în forma ei sinceră, necosmetizată, dar profund poetică.

Interesant este faptul că apropierea sa de fotografie nu a pornit dintr-o școală de artă, ci din studiile de arhitectură. Privirea formată în lumea liniilor, a proporțiilor și a spațiilor a devenit, pentru Vlad Eftenie, un instrument esențial în explorarea orașului. Arhitectura l-a învățat să observe, fotografia l-a învățat să simtă, iar din contopirea acestor două universuri s-a născut un stil vizual ușor recunoscut: precis, sensibil și atent la prezența umană.

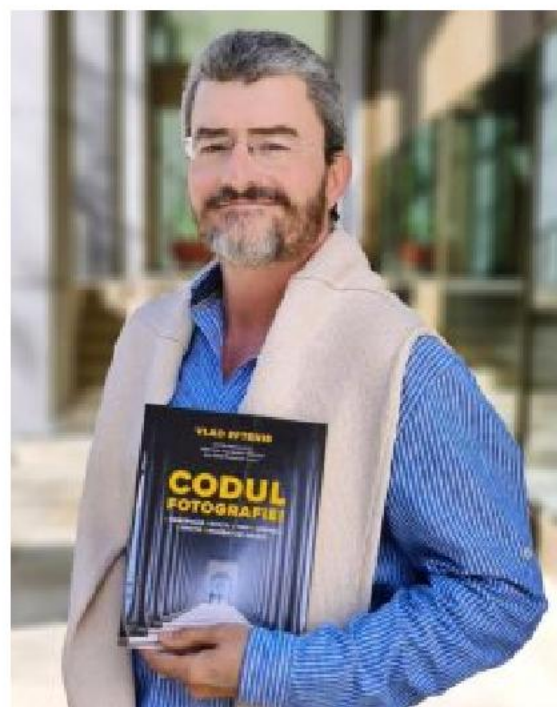
Fotografiile sale de stradă au o forță greu de explicat în cuvinte. Eftenie surprinde momente efemere, acele clipe care se petrec o singură dată și pe care majoritatea trecătorilor nici măcar nu le observă. Poate fi vorba despre un om grăbit prin ploaie, despre o lumină care se reflectă exact în locul potrivit, despre o tăcere într-o mulțime sau despre o bucurie neașteptată. De multe ori, preferă alb-negrul nu pentru că imaginea ar avea nevoie de un artificiu, ci pentru a obține o expresie mai clară, mai pură și mai atemporală.

Recunoașterea internațională nu a întârziat să apară. În 2014, Vlad Eftenie a câștigat Sony World Photography Awards, una dintre cele mai importante competiții de fotografie din lume, la categoria Open. Fotografia câștigătoare, First Snow, a fost remarcată pentru sensibilitatea și simplitatea cu care surprinde magia primei ninsori. Aleasă dintre mii de imagini înscrise în concurs, aceasta i-a consolidat reputația de artist cu o viziune autentică.

Lucrările sale au fost expuse în galerii și muzee, atât în România, cât și în străinătate, inspirând deopotrivă publicul larg și pe cei care abia descoperă frumusețea fotografiei. Numeroase reviste și publicații au inclus imagini și interviuri semnate de sau dedicate lui Vlad Eftenie, confirmând impactul său asupra fotografiei contemporane.

Pe lângă activitatea sa artistică, el este și profesor, un adevărat ghid pentru generațiile tinere, cărora le transmite nu doar cunoștințe tehnice, ci și sensibilitate vizuală. Prin workshopurile și cursurile pe care le susține, Eftenie demonstrează că fotografia nu înseamnă doar aparate performante, ci mai ales capacitatea de a învăța să vezi lumea cu adevărat.

În final, Vlad Eftenie reprezintă un model pentru orice elev de la Producție Media: un om care a reușit să transforme observația, emoția și clipa într-o vocație. El ne arată că orașul nu este doar un loc prin care trecem în grabă, ci un decor plin de povești, iar fotograficul este cel care știe să le oprească în timp.

Recenzie de carte

“OMUL DE CASTANE”

de Adelina Valentina Bombea, clasa a XII-a A

Orașul Copenhaga este complet năucit și terorizat de ultimele vești: un criminal care ucide cu sânge rece și lasă la locul crimei figurine confecționate din două bețe de chibrit și două castane, ce imită un corp uman, omoară o femeie pe nume Laura Kjær, găsită în apropierea unui loc de joacă din spatele casei ei.

Acest psihopat pare să aibă și un tipar anume, acesta fiind mamele reclamate ca fiind nepăsătoare sau prea iresponsabile să-și îngrijească copiii. Să fie oare o faptă „eroică” din partea acestei persoane bolnave? Dovezi halucinante ies la iveală, iar într-un mod inexplicabil, pe figurina din castane luată ca probă de la locul primei crime sunt găsite amprentele Kristinei Hartung, fiica Rosei Hartung, ministrul afacerilor sociale, o fată în vârstă de 12 ani care a fost răpită și ucisă în urmă cu un an. Cum s-ar putea intercala aceste două crime? În special că tulburătorul caz al Kristinei Hartung este unul închis și elucidat, iar criminalul responsabil de moartea ei își ispășește deja pedeapsa. Din păcate însă, criminalul nu se oprește la o singură crimă, iar la fiecare victimă a sa nu încetează să-și lase semnătura misterioasă specifică, și anume aceleași figurine cu amprentele fetei. Acest caz nu numai că îi alertează pe polițiști și detectivi, însă bagă spaima în locuitorii orașului și redeschide vechi răni familiei fetei, care suferă enorm după pierderea ei.

Amenințări, mesaje violente, posibile pericole se abat asupra Rosei Hartung când se reîntoarce în politică, iar criminalul se joacă de-a șoarecele și pisica, plănuiind la fiecare mișcare să-i rănească familia. Însă, totuși, de ce tocmai ea? Ce anume a făcut să merite toate aceste tragedii? Întrebările continuă să curgă, pistele autorităților nu duc nicăieri. Oare să aibă aceste crime același autor? Este posibil ca un om inocent să se afle în spatele gratiilor pentru o crimă pe care nu a comis-o, iar adevăratul ucigaș umblă în libertate pe străzi, făcând din ce în ce mai multe victime? Totuși, trupul Kristinei nu a fost niciodată găsit, iar poliția a trebuit să-l creadă pe cuvânt pe presupusul criminal declarat vinovat. Ampretele acesteia trezesc din ce în ce mai multe suspiciuni legate de caz, iar familia fetei are o nouă speranță pentru fiica lor. Polițiștii nu vor să ia în considerare posibilitatea ca această fată să mai fie în viață, cu excepția a doi detectivi ambițioși.

Detectivii de caz, Naia Thulin și Mark Hess, nu au liniște până nu descoperă adevărul din spatele crimelor celui cu omuleții de castane și cea a Kristinei Hartung, iar împreună cercetează și află legături mult mai șocante și neașteptate despre viața celebrei familii Hartung, dar și secrete care duc la motivul unei intenții rele a criminalului în serie față de această familie în special, cât și o legătură directă și personală, care se va sfârși cu un răspuns foarte neașteptat și elucidarea întregului mister. Iscușința și determinarea celor doi detectivi au pus capăt acestui șir de crime, iar aparent, cel responsabil de toate aceste acte nemiloase are un istoric lung și înfiorător.

Acest final a avut o surprinzătoare întorsătură de situație și pot spune doar că misterele se țin în lanț de la început și până la final, iar cu siguranță nu am putut lăsa cartea din mână. Recomand cu căldură această lectură tuturor entuziaștilor de mister și suspans, deoarece sunt sigură că nu îi va dezamăgi.

Søren Sveistrup este un scenarist recunoscut pe plan internațional, producătorul mai multor seriale TV și filme de succes. Este creatorul și scenaristul serialului Crima (Forbrydelsen), difuzat între 2007 și 2012, care a obținut numeroase premii internaționale și a fost vândut în peste 100 de țări. Ulterior, Fox Television Series a realizat, pentru AMC, versiunea americană — The Killing. Sveistrup, care locuiește la Copenhaga, este și autorul scenariului pentru filmul Omul de zăpadă, după romanul omonim al lui Jo Nesbø. Søren Sveistrup a absolvit Universitatea din Copenhaga, cu specializarea literatură și istorie, și a studiat la Școala de Film din Danemarca. Cartea sa, „Om de castane”, a fost ecranizată într-un miniserial de către Netflix.

Visul Oricarui “RIDER”

de Mihai Berdila, clasa a XI-a A

Scorpion fs 26 Enduro: Suspensie cu șasiu auto pentru o experiență off-road impresionantă. Gândiți-vă la: Oricine a considerat anterior că tricicletele culcate sunt doar pentru vitezomani, datorită ergonomiei lor extraordinare și avantajelor aerodinamice, va trebui să se regândească: Cu Scorpion fs 26 Enduro, HP Velotechnik trimite fanii tricicletelor direct pe trasee pentru tururi off-road! Anvelopele MTB puternice și tehnologia șasiului auto se combină pentru a crea o călătorie extraordinar de interesantă!!!

Uimitorul trike Scorpion fs 26 Enduro garantează plăceri off-road cu suspensie completă pe traseele mărginite de rădăcini de copaci, pe traseele de coborâre și în parcurile de biciclete – cu alte cuvinte: ciclism montan la cel mai înalt nivel. De la prima sa prezentare, Scorpion fs 26 Enduro nu numai că a menținut endorfina la niveluri înalte pentru mulți fani off-road, dar tricicleta elegantă a convins și juriul de la târgul Eurobike de la Friedrichshafen de la sfârșitul lunii august 2013, astfel că jurații au acordat prestigiosul premiu acestei triciclete!!

În SUA, această tricicletă îndeplinește toate cerințele pentru o bicicletă electrică de clasa 3. Datorită poziției înclinate eficiente, rezistența scăzută a aerului extinde raza de acțiune a bateriei reîncărcabile, în special la viteze mari asistate de până la 45 km/h (28 mph). La viteze atât de mari, un șasiu bine proiectat, cu suspensie completă, este extrem de important.

Cu Scorpion fs 26, HP Velotechnik a prezentat prima sa tricicletă de viteză cu suspensie completă, cu o roată pe spate de 26 de inci, care poate fi pliată pentru transport fără a utiliza unelte. Scorpion fs 26 este oferit în modele populare pre-construite de la HP sau poate fi complet personalizat atât pentru versiunea standard, cât și pentru cea electrică!

În clasa revoluționară a bicicletelor electrice rapide, Scorpion fs 26 S-Pedelec de la HP Velotechnik se concentrează pe o manevrabilitate sigură și stabilă a drumului pentru un vehicul cu mai multe șenile, cu tehnologie inovatoare de șasiu din sectorul ingineriei auto. Centrul de greutate scăzut al tricicletei de turism și sprijinul solid al biciclistului în scaunul înclinat cu design ergonomic permit accelerarea dinamică.

În timp ce toate tricicletele HP Velotechnik pot fi echipate cu un motor electric pentru a deveni un Pedelec cu viteze asistate de până la 25 km/h (16 mph) în UE sau 32 km/h (20 mph, clasa 1 din SUA), doar Scorpion fs 26 S-Pedelec a fost proiectat pentru o viteză maximă suportată de motor de 45 km/h (28 mph).

Călătoria remarcabilă a tricicletei electrice rapide Scorpion plus 26 S-Pedelec este rezultatul combinării tehnologiei de performanță cu specificații tehnice precise. Cifrele detaliate pot fi găsite în fișa tehnică – de la dimensiuni la sarcina utilă, de la înălțimea scaunului până la dimensiunea corespunzătoare a călărețului.

Locul în care am început să cresc

de Fernando Ștefan Nichita, clasa a XI-a M

Uneori, schimbările importante nu vin cu zgomot, ci încep discret, într-o zi obișnuită. Pentru mine, acel moment a fost 23 octombrie 2025, când am pășit pentru prima dată în Zbor Hub Constanța. Atunci le-am cunoscut pe Elena Iordache și Irina Marinescu, fără să știu că această întâlnire va deschide un nou capitol în viața mea. Zbor Hub nu este doar un spațiu pentru tineri, ci un loc în care ideile capătă formă, iar oamenii cresc împreună. Am simțit încă de la început că aparțin acestui loc – un mediu deschis, în care fiecare inițiativă este încurajată, iar fiecare pas înainte este susținut.

De la curiozitate la implicare

Primii pași în voluntariat au venit firesc. M-am implicat în proiecte, în organizarea de evenimente și în activități care m-au scos din zona de confort. Fiecare experiență a însemnat o întâlnire, o lecție, o ocazie de a înțelege mai bine cum funcționează lucrurile în afara teoriei. Ceea ce am învățat la Liceul Energetic la modulul de Producție media a prins sens în practică. Nu mai era doar informație, ci devenea instrument. Iar acest lucru a făcut diferența.

Fotografia – un pas spre mine

Pasiunea mea pentru fotografie exista deja, dar la Zbor Hub am descoperit cât de mult înseamnă pentru mine cu adevărat, cât de natural mă regăsesc în acest mod de a vedea lumea. Momentul în care mi s-a oferit șansa de a deveni fotograf al unor evenimente a fost esențial: nu doar că mi-a oferit experiență practică, dar mi-a dat și încrederea că pot face acest lucru la un nivel serios. Această responsabilitate m-a motivat, m-a disciplinat și, mai ales, mi-a întărit convingerea că fotografia nu este doar o pasiune, ci o direcție pe care vreau să o urmez. În același timp, fiecare eveniment a devenit pentru mine un exercițiu de atenție și sensibilitate. Am învățat să observ detalii, să anticipez momente, să surprind expresii autentice și să construiesc imagini care spun o poveste. Am înțeles că fotografia nu înseamnă doar tehnică, ci și prezență, răbdare și capacitatea de a simți ceea ce se întâmplă în jur.

Cu fiecare cadru realizat, am început să capăt mai multă încredere în propriul meu stil și în felul în care aleg să privesc realitatea. Zbor Hub nu mi-a oferit doar ocazia de a fotografia, ci și contextul în care să cresc, să greșesc și să învăț. Iar acest lucru a făcut diferența: dintr-o pasiune timidă, fotografia a devenit pentru mine o formă clară de exprimare și un drum pe care vreau să îl continui cu seriozitate.

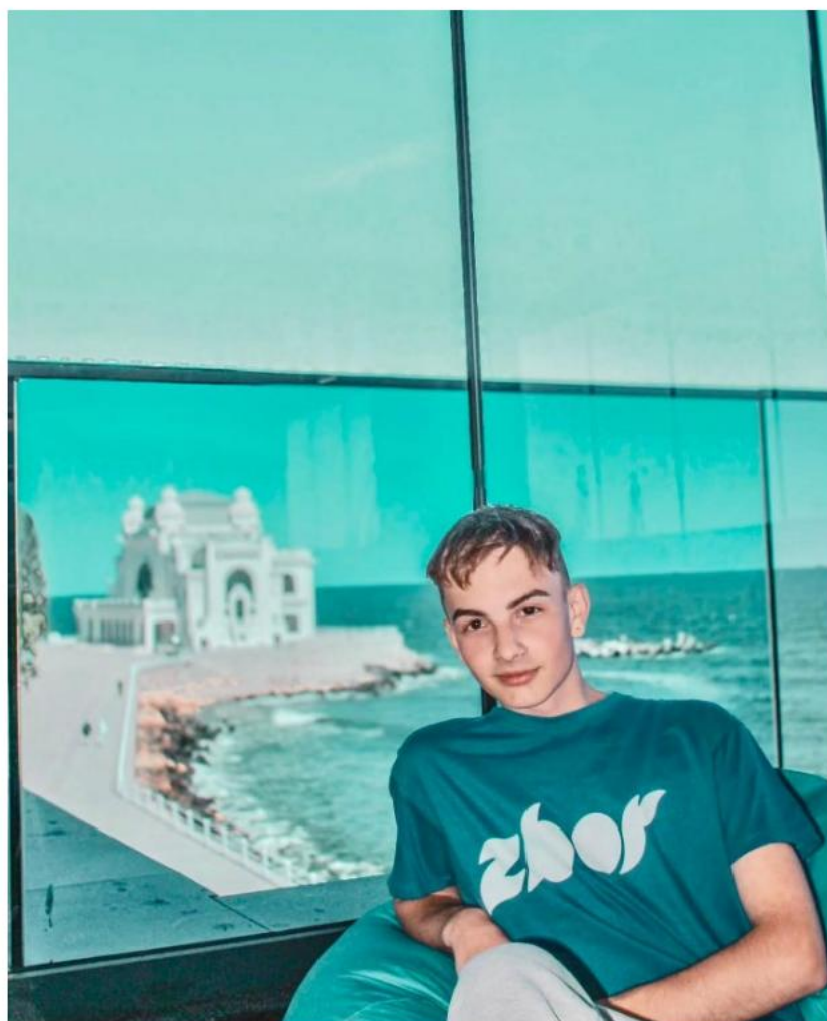
Un moment definitoriu a fost interviul acordat pentru PressOne. Faptul că povestea mea a făcut parte din articol m-a făcut să înțeleg că ceea ce trăiesc și construiesc are valoare. A fost un impuls real de a continua.

Experiențe care te schimbă

Voluntariatul m-a dus în locuri și situații pe care nu le-aș fi trăit altfel. Am fost parte din evenimentul „Porțile Deschise” organizat la Cazinoul din Constanța, unde am contribuit la organizare și am interacționat cu oameni diferiți, fiecare cu propria poveste. Am avut ocazia să particip și la proiecte editoriale dedicate Zilei Tineretului, dar și la evenimente precum IQ Digital, unde am intrat în contact cu idei noi și perspective care m-au făcut să privesc altfel viitorul.

O comunitate care te formează

Poate cel mai valoros lucru rămâne întâlnirea cu oameni. La Zbor Hub am cunoscut fotografi din Constanța, oameni de la care am avut ce învăța și care m-au ajutat, direct sau indirect, să îmi definesc direcția. Aici am înțeles că voluntariatul nu înseamnă doar să oferi timp, ci să îți construiești un drum. Înseamnă să crești, să te conectezi și să descoperi cine ești cu adevărat.

Mai mult decât un început

Experiența mea la Zbor Hub Constanța m-a schimbat. M-a făcut mai încrezător, mai implicat și mai atent la oportunități. Este locul în care am învățat că implicarea reală nu rămâne fără rezultat.

Pentru mine, acesta nu este finalul unei etape, ci începutul unui drum.

Arta dansului

de Ana Loredana Dicu, clasa a XI-a M

Pentru mine, dansul nu este o simplă activitate, ci o formă de exprimare personală, o formă de libertate, un act de conexiune și terapie, dar și o cale de evoluție personală. De-a lungul vieții, am descoperit că dansul are puterea de a conecta, de a elibera și de a inspira. Fie că ești pe o scenă, într-un spectacol, că dansezi spontan în sufragerie sau într-un cerc de prieteni, dansul intervine acolo unde corpul, mintea și sufletul se întâlnesc.

Privit ca formă de libertate, într-o lume care adesea ne impune limite și reguli, dansul devine un refugiu. Fiecare mișcare este o alegere, un act de autoafirmare care nu depinde de aprobarea celor din jur. Dansul îți permite să-ți dai frâu liber imaginației și să explorezi noi modalități de a te conecta cu tine însuși. Este un mod prin care corpul poate exprima ceea ce cuvintele nu pot cuprinde, o formă de artă în care nu există greșeli, ci doar momente de autenticitate.

În același timp, dansul este o formă profundă de conexiune între oameni. Când dansăm alături de alții, fie într-o trupă, fie într-o pereche, simțim o apropiere instinctivă, un ritm comun care ne unește într-un mod rar întâlnit în alte domenii ale vieții. Ritmul și mișcările sincronizate dau naștere unui dialog nonverbal, unei înțelegeri care întărește legătura dintre dansatori. Dansul devine astfel un limbaj universal, capabil să unească persoane din culturi diferite, chiar dacă nu vorbesc aceeași limbă.

Dansul are și un rol important în menținerea sănătății mentale. Terapia prin dans demonstrează că mișcarea ritmică și fluiditatea pot reduce stresul, pot îmbunătăți starea de spirit și pot crește nivelul de energie. În momentele de neliniște sau anxietate, dansul poate deveni un refugiu, un spațiu în care mintea se eliberează de gândurile negative. În acest sens, dansul nu întărește doar corpul, ci și echilibrul interior.

Ca formă de evoluție personală, dansul oferă lecții esențiale. Fie că vorbim despre balet, hip-hop, breakdance sau dans contemporan, fiecare stil aduce cu sine disciplină, încredere și perseverență. În procesul de învățare a mișcărilor, descoperi nu doar tehnica, ci și propria capacitate de a depăși limitele. Dansul devine astfel un proces continuu de autocunoaștere.

Dansul este, în esență, arta momentului prezent. Este o formă de evadare din rutina zilnică, dar și un mijloc de reconectare profundă cu sinele. Când dansăm, nu doar ne exprimăm, ci și trăim cu adevărat. Fiecare mișcare poate spune o poveste, poate crea o conexiune sau poate schimba subtil starea noastră de spirit. De aceea, dansul va rămâne mereu o parte esențială a vieții mele, nu doar ca activitate fizică, ci ca o formă autentică de expresie și de relaționare cu lumea din jur.

O zi de practică și învățare în afara școlii

de Rareș Ergean Denis Reșid, clasa a XI-a M

Astăzi am fost, împreună cu colegii mei din clasa a XI-a, specializarea Producție media, într-o vizită de studiu la Centrul Cultural Județean „Teodor T. Burada”, în cadrul Centrului Multifuncțional Educativ pentru Tineret „Jean Constantin”.

Pentru noi, această vizită a fost importantă deoarece am putut vedea, într-un spațiu real, lucruri despre care învățăm la ore. Am intrat în sala de proiecție de film, unde ne-au fost prezentate sistemele de proiecție cinematografică, echipamentele de sonorizare și instalațiile de lumini folosite pentru spectacole, filme și evenimente culturale.

Mi s-a părut interesant să observ câtă tehnologie se află în spatele unei proiecții sau al unui spectacol. De multe ori, ca spectator, vezi doar filmul de pe ecran sau scena luminată, dar nu te gândești la toate echipamentele și la oamenii care lucrează pentru ca totul să funcționeze bine. Am înțeles că imaginea, sunetul și lumina trebuie coordonate cu atenție și că fiecare detaliu contează.

Această activitate ne-a ajutat să înțelegem mai bine meseria pentru care ne pregătim. La școală învățăm noțiuni teoretice despre imagine, sunet, filmare și montaj, dar atunci când vezi echipamentele direct și afli cum sunt folosite într-o sală profesionistă, lucrurile devin mult mai clare. Este altceva să vezi un sistem de proiecție real, să observi luminile, boxele, cablurile, pupitrele și modul în care toate acestea sunt legate între ele.

La finalul vizitei, am participat și la pregătirea unei expoziții de fotografie. Am ajutat la montarea și panotarea lucrărilor pe simeze. A fost o experiență practică utilă, pentru că am înțeles că o expoziție nu înseamnă doar fotografii puse pe perete. Contează ordinea imaginilor, distanța dintre ele, felul în care sunt așezate și modul în care publicul le privește.

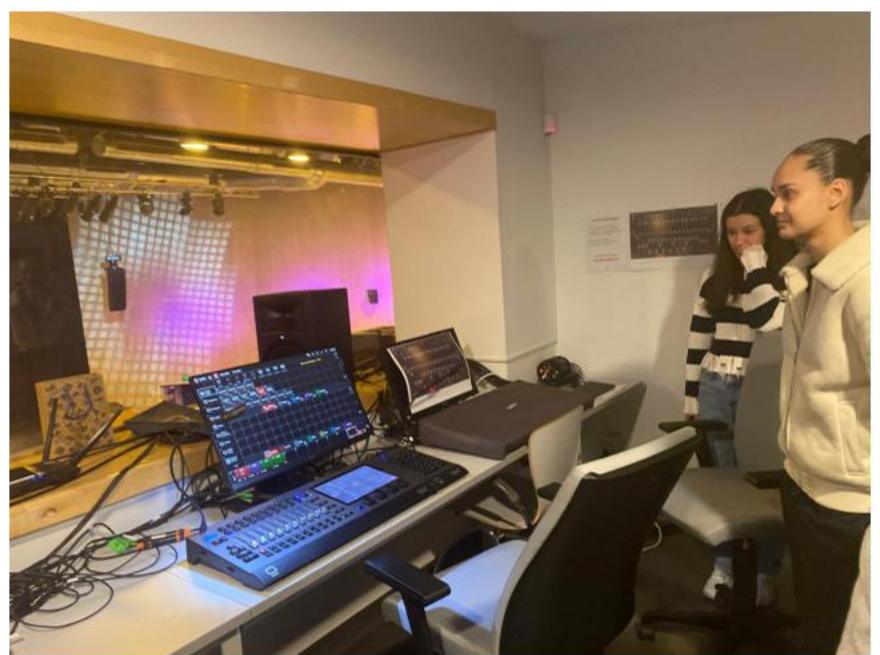
Cred că învățăm mai bine atunci când participăm la astfel de activități. Nu este suficient să citim sau să ascultăm explicații în clasă. Avem nevoie să vedem, să întrebăm, să încercăm și să lucrăm în spații reale. Așa înțelegem mai bine ce presupune domeniul media și ce responsabilități au profesioniștii care lucrează cu imaginea, sunetul și lumina.

O altă zi de practică interesantă a fost cea petrecută pe malul mării, unde am realizat filmări în exterior. Acolo am lucrat cu lumina naturală, cu mișcarea valurilor, cu vântul și cu sunetele din jur. Am încercat să filmăm cadre generale, cadre medii și detalii, fiind atenți la compoziție, la unghiul camerei și la fundal.

Filmarea pe malul mării ne-a arătat că lucrul în exterior este diferit de cel dintr-un spațiu controlat. Lumina se schimbă repede, vântul poate afecta sunetul, iar camera trebuie ținută stabil. A trebuit să fim atenți la fiecare cadru și să ne gândim ce vrem să transmitem prin imagine.

Prin aceste activități am înțeles că producția media nu înseamnă doar să apeși pe butonul camerei. Înseamnă să observi, să alegi cadrul potrivit, să fii atent la lumină, la sunet, la mișcare și la mesajul pe care vrei să îl transmiți.

A FOTOGRAFIA ÎNSEAMNĂ A DESENA CU LUMINĂ

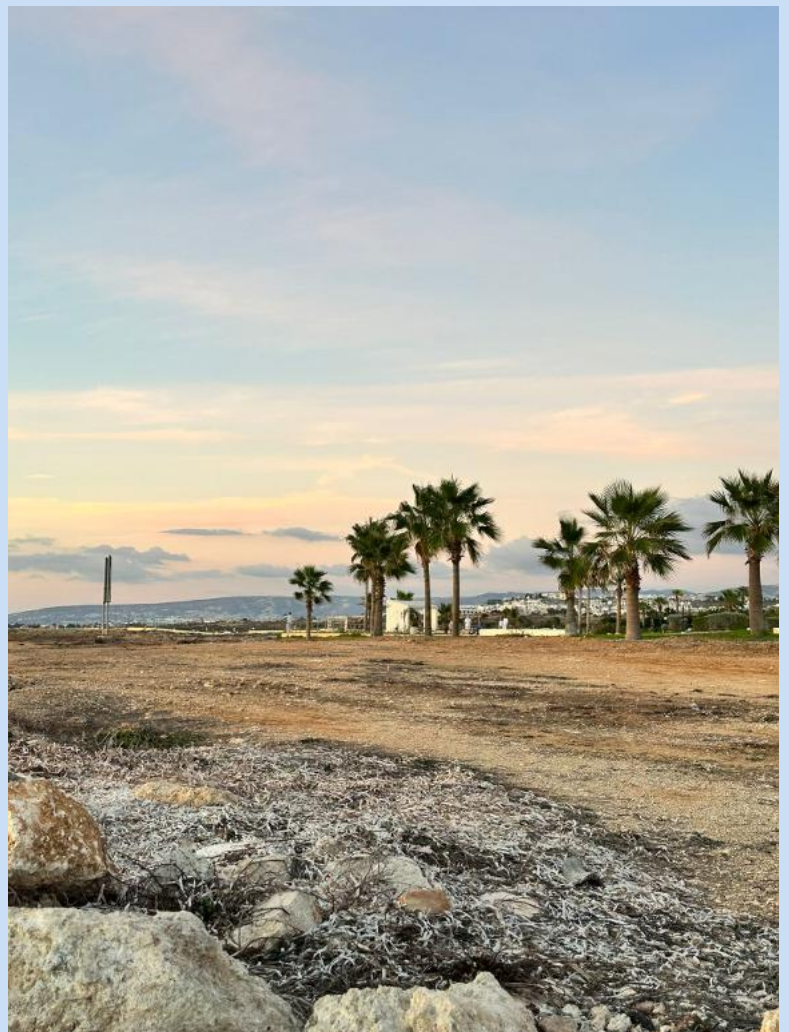

foto: Maria Luisa Heredia Badea

Liceul
Energetic
Constanța

BULEVARDUL MAMAIA 284,
CONSTANȚA 900552
WWW.CTENERGETIC.RO